

Micron

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor Studențești din
Institutul Politehnic „Traian Vuia” Timișoara

Anul IV

nr.2 (23)

Decembrie - 1971

16 pagini

La clubul studenților politehnicieni

Un eveniment de majoră importanță în viața cultural-educativă a institutului nostru este deschiderea Clubului studențesc în noua sa formă arhitectonică și de conținut. Am dori să precizăm că ideea renovării vechiului local, a pornit de la dorința ca tot mai mulți studenți să-și petreacă timpul liber în mediul universitar și să poată participa direct la organizarea unor ore plăcute pentru colegii lor. Accentuăm, deci că avem de a face cu un club adevărat STUDENȚESC și suntem convinși că un număr tot mai mare de colegi ne vor sprijini în acest sens.

Începutul a fost făcut tot de un student, coleg de la arhitectură, care nu numai că a proiectat, dar a și îndrumat lucrările. Mulți dintre noi își amintesc din orele de muncă patriotică de tinărul acela, plin de viață, care venea, întotdeauna grăbit să vadă ce mai e nou și nu pierdea ocazia să mai dea o idee. Bineînțeles meritul nu este numai al lui, ci mai ales al meșterilor din atelierul institutului, care nu au preocupat nimic pentru a urma îndrumările viitorului arhitect.

NOI, studenții I.P.T.-ului, beneficiarii, am obținut cheia noului club, cu condiția să facem ceva nou, atractiv, și să nu ne mulțumim să folosim localul pentru a veni să răsfoim niște reviste sau a sta de vorbă la o cafea. Acest club trebuie să însemne pentru noi toți, mult mai mult. Tocmai de aceea am conceput activitatea sa, bazată pe o tematică foarte variată, în așa fel, încât studentul pasionat de un anumit domeniu, să-l găsească sau să-l poată solicita, dând chiar câte o idee sau o mină de ajutor consiliului de conducere a clubului, care prin profilul său este foarte primitiv.

De-alungul a două săptămâni în fiecare seară, clubul va îmbrăca alte haine, dând posibilitatea formării unui orizont larg, atât de necesar unui inginer de concepție și conducere, într-o societate multilateral dezvoltată.

DE la „Tribuna actualităților” -politice, sociale, științifice etc., până la scurte buletine de știri de ultimă oră se vor folosi toate mijloacele de informare a studentului despre viața de asoci-

ție, evenimente interne și internaționale. Vom solicita studentul să-și spună părerea în cadrul unor mese rotunde și anchete sociale, a căror concluzii vor fi publicate în „MICRON”. Astfel ne vom da seama și vom putea aprecia nivelul politico-ideologic, astfel vom putea interveni acolo unde este cazul cu maturitatea care ne caracterizează. Toate aceste întâlniri vor trebui să fie de o înaltă ținută, pentru a da greutate concluziile ce se vor desprinde.

Muzica va ocupa un număr mare de zile, datorită multiplelor genuri, fiecare cu personalitatea sa, fiecare cu adepții săi și sperăm fiecare cu invitații de prestigiu. Acustica și ambianța plăcută a sălilor oferă iubitorilor de muzică cele mai adecvate condiții. Mica scenă a fost concepută pentru microrocitaluri de muzică dar și de teatru sau poezie. Colegii noștri ne vor delecta cu clasic și original colaborând cu oameni de teatru care s-au arătat încântați de această perspectivă.

Nu puțini vor fi cei interesați să urmărească încinerării turistice pe care vor avea apoi ocazia să le urmeze.

Arta cinematografică va fi ilustrată în măsura posibilităților, de filme documentare și artistice reprezentative care să trezească în noi dorința de a afla cit mai multe despre magnetul care trage un număr atât de mare de spectatori cu teată concurența televiziunii. Poate o anchetă între noi să aducă câteva răspunsuri interesante.

Un alt domeniu care intrinsec este un număr impresionant de adepți este sportul. Supererilor le acordăm o seară, gândindu-ne că dintre noi sînt în stare să se piardă în discuții ore în șir pe teme strict sportive. Aceste discuții conduse de personalități competente care să împărtășească din experiența lor de practică sportivă, ar putea fi interesante chiar dacă nu se va discuta numai despre „Regele fotbal”.

Iubitorilor de dezbateri le oferim posibilitatea și chiar îi rugăm să vină cu propuneri în legătură cu procese istorice sau literare care după părerea noastră, suscită un interes mare, datorită cantității mari de cunoș-

tințe, care sînt etalate, uimind chiar pe adversar, lămurind jurul. Acesta va putea fi format din „cetățeni de frunte”, în cazul nostru, toți cei prezenți în sală.

Prin rezervarea unei serii Cenaclului revistei MICRON, sperăm ca mulți să fie atrași de creația literară originală inspirată de viața de student. Ședințele cenaclului sînt deschise tuturor studenților creatori și orice încercare va fi apreciată obiectiv de membrii cenaclului, urmînd ca cele mai bune lucrări să apară în revista noastră și cine știe... Cu toate că procesul de creație are nevoie în primul rînd de inspirație și apoi de stimul material, vă divulgăm un secret: cele mai bune dintre cele mai bune vor fi premiate, ca de altfel și lucrările din expozițiile de artă plastică și fotografică, care în măsura posibilităților vor fi permanente în localul clubului.

Am trecut în revistă programul principal al clubului și sîntem conștienți că de aici și pînă la realizarea lui mai avem pași mari de făcut. Dar nu vom putea face nici unul fără ajutorul vostru, dragi colegi. Trebuie să mulțumim tuturor aceluia care au gândit, aprobat și realizat acest lăcaș unde sperăm să ne întîlnim cit mai mulți pentru a ne cunoaște noi între noi, dar mai ales, pentru a ne cunoaște mai bine dascălii, care vor face totul pentru a fi printre noi și a ne împărtăși din vasta lor experiență de viață.

Acest club cuprinde multe din năzuințele noastre de studenți politehnicieni care, dorim să demonstrăm, că doar lipsa de timp și un pronunțat fond de modestie, datorat profilului nostru neumanist, face ca pe acest plan să nu ne afirmăm prea zgomotos; recunoaștem și datorită unui dezinteres îngrijorător.

Urăm clubului mult succes și mulți participanți. Iar vouă, dragi colegi vă urăm multe, multe idei și mai ales curajul de a le împărtăși.

Tuturora seri plăcute la „CLUBUL STUDENȚILOR POLITEHNICENI”!

ALINA BOLEANȚU

Mecanică III

În acest număr:

Dialog cu decanul constructorilor

Masă rotundă cu patru dintre colegii noștri. Cine? Desigur îi cunoașteți...

Raid anchetă prin „casa noastră” — căminul studențesc

OBREJA — pămînt al tinereții

CENACLU — poezi ar Micronului: Michael Iovin

ARTIS — incursiune în plastica antică

Micro(n) divertisment și ... din nou despre „POLI”

Revista „Micron” vă urează

„La mulți ani”

1972

A XI-a CONFERINȚA A CERCURILOR ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI – Timișoara, noiembrie 1971

Joi, 4 noiembrie, când seoseau majoritatea participanților la Conferință, era o vreme sumbră și rece. În Timișoara înecată într-o ceață deasă, organizatorii îi asigurau pe oaspeții că „s-a comandat vreme frumoasă, dar numai de mine”. Și într-adevăr, cele trei zile cit a durat conferința s-au bucurat de un timp ireal, de un fel de ciudată

cadrelor didactice conducătoare ale cercurilor respective, că studenților cercetători le-a fost acordată astfel de către catedre o încredere pe care ei au dovedit din plin că o merită. Cu o expresie fericită a prof. dr. ing. Gheorghe Silaș, prorector al Institutului Politehnic „Traian Vuia”, acești studenți au pășit deja în producție, unii chiar cu

re la studiul zgomotelor și vibrațiilor și influența lor asupra productivității muncii sau de la prelucrarea materialelor prin fasciole fotonice la efectul Coandă și pompe pentru industria chimică. Ne oprim aici cu această încercare de a sugera ceva din amploarea preocupărilor cercurilor științifice studențești dintr-un domeniu generic numit mecanică. Nu trebuie să trecem însă cu vederea că au fost prezentate și contribuții valoroase cu caracter teoretic, cum ar fi determinarea momentelor de inerție mecanice, a modului de elasticitate longitudinală prin metoda pendulară, calculul vitezei ionilor la alezarea electrochimică, analiza cinematică a unor mecanisme de la mașina de pieptănat lină 2 PL. De o deosebită atenție s-a bucurat expunerea absolventului bucureștean Clement Alexandrescu „Cercetări asupra aplicării efectului Coandă la vehiculele cu efect de sol (V.F.S.)”. Valoarea acestor cercetări a fost recunoscută, dar faptul că a fost prezentată o sinteză a preocupărilor sale în domeniu, fără a aduce elemente încă neprezentate este siagurul care l-a îndepărtat de premiul I.

Se vede deci că cercetarea științifică studențească se orientează nu numai către probleme ale practicii industriale, ci și spre domenii de o deosebită actualitate pe plan mondial. Dacă efectul Coandă este o premieră românească pe plan mondial,

alte lucrări s-au orientat în domeniul extrem de moderne, aducând remarcabile contribuții și jalonând parcă elemente ale continului progres al industriei noastre grele. Dacă ar fi să amintim numai preocupările din domeniul magnetohidrodinamicii, al tehnologiilor neconvenționale de prelucrare a metalelor, sau calculul arderii combustibililor solizi în variante moderne de focare, credem că aceste conferințe ale noastre, ale studenților, sugerează parcă ceva din ceea ce va fi mine industria noastră, atît ca probleme, cît și ca oameni.

Din cele prezentate reiese evident situația de neînviat în care s-a găsit supercomisia care a fost instituită pentru decernarea celor 9 premii. Enumerînd aici aceste distincții, credem că vom mai completa puțin tabloul celor mai apreciate preocupări ale studenților cercetători:

Premiul I:

1. Concepția, proiectarea, construcția și experimentarea subansamblului mișcării principale cu compensarea uzurii pentru o mașină semiautomată de ascuțit burghie elicoidale, de Victor Chipăruș și Mihai Prisacă (cercul de mecanică de la I. P. Iași, conducător științific conf. dr. ing. Vitalie Belous).

2. „Studiul granulometric al umpluturii turnurilor de răcire în sistem curent încrucișat cu plăci ondulate” de Ștefan Meșaros, Elena Dogaru, Ștefan Didu, Valer Pop (Cercul de termotehnică și mașini termice, I.P. Timișoara, conducător științific prof. dr. ing. C. Ungureanu).

3. „Influența parametrilor regimului de așchiere asupra temperaturii dezvoltate în straturile superficiale ale pieselor din O.L.C. prelucrate prin strunjire” de George Savii (Cercul de tehnologia construcțiilor de mașini din I.P. Timișoara, conducător științific șef de lucrări ing. Ion Pop).

Premiul II:

1. „Studiul, proiectarea și încercarea unei pompe magnetohidrodinamice de laborator” de Anton Anton, Emil Avram și Mircea Tamaș (Cercul de mașini hidraulice, I.P. Timișoara).

2. „Studiul teoretic și experimental cu privire la mărimea forțelor de ambușare a tablelor subțiri” de Gheorghe Boros,

Georgică Loghin, Eugen Ghiță, Lucian Decuseară (Cercul de tehnologia construcțiilor de mașini, I.P. Galați, conducător științific șef lucrări Mihai Teodorescu).

3. „Cercetări asupra aplicării efectului Coandă la vehiculele cu efect de sol (V.F.S.)” de Clement Alexandrescu (cercul de autovehicule rutiere, I.P. București, conducător științific conf. dr. ing. Dan Teacă).

4. „Recondiționarea scaunelor de supape de la motoarele de tractor” de M.Gavrea, V. Olariu, I. Herța, L. Benedek, V. Cocan. (Cercul de mașini agricole, I.P. Cluj, conducător științific conf. dr. ing. V. Ionuț).

2. „Contribuții la stabilirea metodei de proiectare a transportoarelor vibrante echilibrate” de Dumitru Lehovia, Polidor Bratu (Cercul științific de mecanică fină, I.P. București, conducător științific conf. dr. ing. Stanciu Corne).

3. „Determinarea modului de elasticitate longitudinală prin metoda pendulară” de Livius Udrescu, Nicolae Cornaciu, Silviu Oproescu. (Cercul de rezistență materialelor, I.P. Timișoara).

Nu putem încheia fără a ne exprima nedumerirea în legătură cu faptul că, deși secția generic numită de mecanică a Conferinței naționale a cercurilor științifice studențești are o tradiție deja bine stabilită privind valoarea lucrărilor prezentate, precum și strînsa legătură cu problematica industrială, aplicabilitatea și chiar aplicarea multor rezultate, Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.R. nu i-a repartizat nici unul din Premiile sale speciale, pentru a acorda în schimb două la secția de electrotehnică ale cărei lucrări s-au desfășurat în capitală.

Acest aspect, ca și participarea prea puțin reprezentativă a Comitetului Executiv la această importantă manifestare științifică studențească nu sînt, totuși, de natură a întuneca imaginea acestor trei zile de muncă încordată în amfiteatrele Facultății de mecanică din Timișoara. Dincolo de remarcabilul succes al sesiunii, de contactele stabilite, am cules de la caspeți aprecieri elogioase despre organizarea impecabilă reușită de Institutul Politehnic Timișoara.

ADRIAN NOVAC

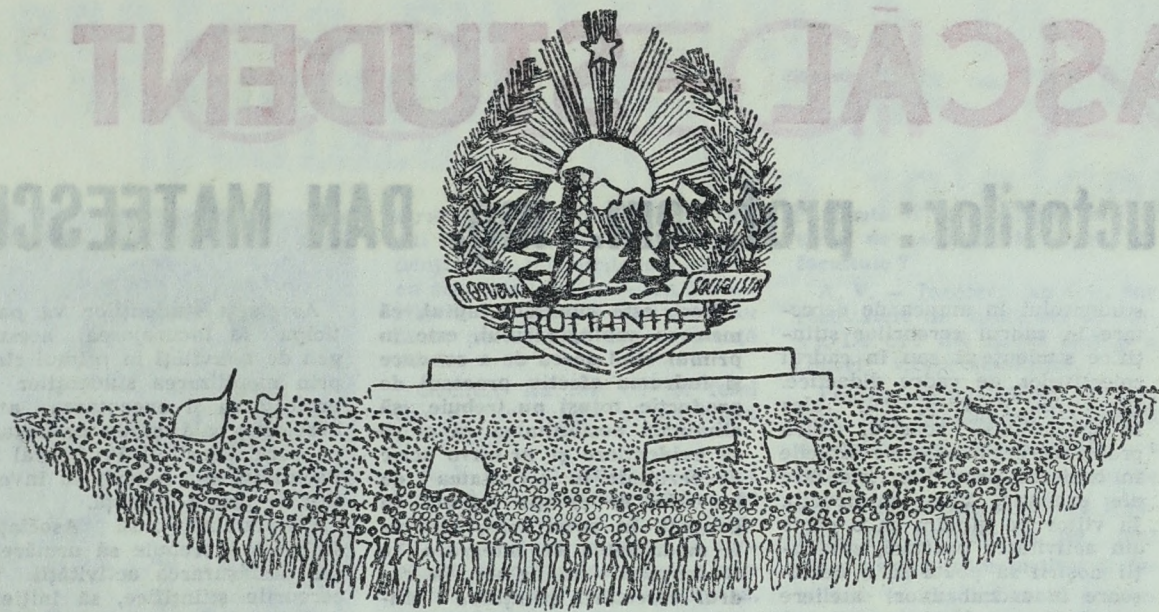
primăvară, care a permis cunoașterea frumuseților orașului de pe Bega.

Intr-o asemenea ambianță au început vineri lucrările Conferinței, desfășurate în noul pavilion al Facultății de mecanică a Institutului Politehnic „Traian Vuia”. În cele șase secții (Rezistența materialelor; Procese și utilaje de sudură; Tehnologia construcțiilor de mașini; Automatizări și mașini unelte; Termotehnică și mașini termice; mașini hidraulice și transporturi; Mașini agricole) au fost prezentate 75 lucrări, realizate de 195 cercetători studenți.

Trăsătura definitorie a lucrărilor a constituit-o orientarea cu predilecție spre problemele practice. Multe dintre ele fac deja obiectul unor convenții de colaborare cu producția, ceea ce dovedește că în majoritatea cazurilor s-au cercetat probleme aflate în aria de preocupări a

mult înainte de terminarea facultății, cu fruntea sus. Reprezentantii a 24 cercuri științifice din cele 8 institute politehnice participante au arborat o tematică de vastitate descurajantă pentru cel ce încearcă să realizeze o imagine sintetică. Renunțînd la această ambiție vom menționa doar că problemele s-au întins de la studiul caracteristicilor unor noi materiale pentru construcția de mașini pînă la estetica tractoarelor agricole, de la modelarea pneumatică a funcțiilor logice la îmbunătățirea litrajului „Daciei 1.300”, de la recoltarea mecanizată a fructelor prin cădere și pînă la realizarea unei pompe magnetohidrodinamice de laborator, de la vehicule neconvenționale de mare viteză propulsate de motoare electrice linea-

Dezbaterile în Asociațiile Studențești

Factor activ în acțiunea de formare multilaterală a studenților

Deși nu este o oră de bilanț, acum când am încheiat dezbaterile la nivelul anilor de studii pe luna noiembrie, se impun câteva concluzii care să servească unei analize de conștiință și atitudine.

Am înțeles că studierea și dezbaterile documentelor de partid reprezintă nu numai o dorință ci și expresia unor convingeri cu adânci rădăcini în tot ce s-a realizat și se înfăptuiește în această țară.

Prin simpla comparație cu anii trecuți, spiritul în care s-au desfășurat, a dovedit că studenții Institutului politehnic sînt pătrunși de responsabilitățile majore ale tinerei generații.

Au fost momente cînd cuprinși în ampla discuție a problematicii înscrise pe ordinea de zi ne-am simțit mai mult decât oricînd implicați în pulsul social al țării.

Experiența ultimilor ani este constituită dintr-o serie de forme ale muncii politico-ideologice care oferă condiții optime pentru informarea multilaterală a studenților. Este evident că latura informativă a activității politico-ideologice a asociațiilor — importantă în lărgirea orizontului cunoașterii politice — nu este suficientă pentru afirmarea reală a studenților ca membrii activi ai organizației noastre. Cunoștințele despre comunism ca ideologie, ca orînduire, însușirea politicii partidului și a viziunii sale despre progresul social se împlinesc și se verifică în activitatea concretă din cadrul organizației, în atitudinea privind îndeplinirea obligațiilor universitare.

Succesul activității asociațiilor presupune atragerea tuturor studenților în munca politică concretă. Din acest punct de vedere, subliniem importanța metodologică și politică a rolului acțiunii practice, a sarcinii de organizație încredințată fiecărui student și a răspunderii în fața colectivului pentru modul în care sînt îndeplinite obligațiile.

Cu un an în urmă revista noastră a făcut o atentă analiză a tabloului de loc îmbucurător înfățișînd desfășurarea dezbaterilor la nivelul anilor de studii. Concluziile desprinse semnău unele abateri de la

indicațiile Comitetului Central al U.T.C. și Consiliului U.A.S.R.

Deficiențe organizatorice, incompetență și formalism se adunaseră într-o serie de acțiuni soldate evident cu eșec și care nu serveau de loc decideratele organizației noastre revoluționare.

Anul acesta am pornit la drum cu convingerea că trebuie să răspundem unor cerințe sporite, integrate organic în eferescența creatoare a întregului popor.

Cred că aprecierea favorabilă asupra dezvoltării își are punctul de plecare în pregătirea lor deosebită.

Odată cunoscută tematica, lucrul esențial este studierea bibliografiei de către toți studenții, aceasta reprezentînd premiza unor intervenții temeinice, interesante.

Spunînd aceasta ne gîndim cu seriozitate și regret la modul de desfășurare al unor adunări de dezbateri de la facultatea de electrotehnică și chimie industrială.

Trecînd peste faptul că au fost infirmate niște așteptări mult prea optimiste se impune o analiză atentă a cauzelor care au generat aceste cazuri care nu le dorim repetate.

De data aceasta goluri în activitate au avut comisiile politico-ideologice pe facultate și pe institut, care nu pot invoca în nici un caz demarajul prelungit din acest an.

Dezbateri amînate sau foarte expeditivite au relevat aspecte neîmplinite ale conștiinței, modul superficial în care unii dintre colegii noștri abordează viața universitară.

Este inadmisibil ca o temă atât de vastă cum este „Integrarea tineretului progresist în mișcarea contemporană și tendințele revoluționare ale acțiunii politice a tineretului din țările occidentale” să fie numai „amintită” căci nici pe departe n-am putea spune „dezbătută” în cîteva minute care se vor de către unii „dezbateri”.

Printre acești „unii” se numără din păcate mulți secretari de an, birouri care nu înțeleg că mandatul lor înseamnă „reprezentant” al studenților, înseamnă în ultimă instanță încredere.

Deși s-au făcut eforturi pentru ca acești tovarăși să-și cunoască în întregime competențele, iată că nepăsare, comoditate și de ce nu, necunoașterea, își fac loc în activitatea unora dintre asociațiile noastre.

Se impune eliminarea totală a acelor obstacole care frînează buna cunoaștere a dezbaterilor documentelor partidului.

Și poate am greși profund dacă nu am sublinia că rolul major revine studentului, participant la dezbateri.

Nu putem dezbate dacă nu cunoaștem cuvîntul partidului!

Concluzia firească: studiul bibliografiei indicate pentru dezbateri, prilej de profundă analiză critică de conștiință, dar și de angajare în viitor.

La baza schimbului larg de opinii noi așezăm angajarea politică conștientă a studenților care presupune consolidarea formației materialiste și a gîndirii dialectice, a spiritului creator, militant, caracteristic politicii partidului nostru. Pe baza acestei concepții, care asigură dezvoltarea atitudinii responsabile a fiecărui cetățean în îndeplinirea obiectivelor politicii partidului și statului nostru, asociațiile trebuie să sporească rolul formativ al acțiunilor politico-ideologice în vederea creșterii responsabilității sale a studenților față de pregătirea de specialitate și formarea sa multilaterală.

În virtutea faptului că schimbul de opinii nu înseamnă schimbarea concepției și convingerilor filozofice, a platformei teoretice și implicit, a partinității, ci, dimpotrivă, o afirmare activă, creatoare a filozofiei marxiste, apare evidență pentru asociații cerința de a conferi confruntări de opinii, un spirit științific angajat, combativitate politică și intransigență ideologică.

Conștiința de lipsurile manifestate, trebuie să demonstrăm că sîntem capabili să aducem la cota exigențelor actuale dezbaterile documentelor de partid. Concluziile lor trebuie să fie programele noastre de muncă, de viață, expresia drumului de desăvîrșire a personalității creatoare.

LIVIUȘ COTARCA

anul III, chimie

Este o realitate, în general cunoscută de toată lumea, că orice formă de manifestare cu caracter general a existenței social-politice, își găsește originea și confirmarea în particular, acesta fiind în ultimă instanță individul, element fundamental, esența și finalitatea eforturilor depuse de întreaga societate.

Pornînd de la această idee, raportată la cadrul de desfășurare a fenomenului studențesc, conjugată cu necesitatea stringentă de operativitate a tuturor formelor de activitate în care sîntem angrenați, de îmbinare concretă, creativă a conceptelor și indicațiilor generale de care dispunem cu obiectivele imediate, de amplă și profundă rezonanță spirituală, ce ne revin, în sîntînd aici asupra aspectului educațional formativ, vom încerca să conturăm sfera de acțiune și influență a grupei A.S. în mediul studențesc.

În acest context climatul din interiorul grupei poate influența într-un mod remarcabil conștiința politică, cetățenească în general, a individului — în speță studentul — care-și desfășoară activitatea în acest cadru. Din acest punct de vedere rolul studentului activist de asociație, al organizatorului de grupă în special, crește substanțial în amploare și semnificație; evident, tot aici, trebuie subliniate posibilitățile multiple care rezultă din conlucrarea cu membrii grupei de partid din interiorul grupei A.S.

Se desprind din cele de mai sus trei direcții importante pe care studentul activist de asociație sau membru de partid, tre-

Grupa A. S. cadrul concret de desfășurare al activității de asociație

buie să le urmeze în munca pe care o desfășoară la nivelul grupei A.S. din care face parte.

În primul rînd trebuie să creeze cadrul, sau mai bine zis climatul de desfășurare al tuturor acțiunilor cu caracter social-politic și cultural-profesional pe care U.A.S.R.-ul le înfățișă în rîndul studenților. Trebuie să fie acela care va polariza în jurul său atenția colegilor săi, informînd și mobilizînd studenții la toate activitățile ce se organizează pentru ei, lămurînd sau ridicînd, atunci cînd situația o impune, o întreagă gamă de probleme, pe care complexitatea vieții universitare le provoacă zi de zi.

E normal că pentru acest lucru, cel în cauză trebuie să aibă o serie de calități care să-i asigure un prestigiu remarcabil în fața colegilor săi. Între acestea, nivelul profesional ridicat, capacitatea organizatorică, inițiativa și respectarea cuvîntului dat sînt printre cele mai importante.

O teorie oricît de valoroasă ar fi, oricîte posibilități ar deschide ea, dacă nu există acei oameni, care înzestrați cu calitățile necesare să o poată traduce în fapte concrete, să demonstreze cu alte cuvinte, valabilitatea ei practică, să o îmbogățescă atunci cînd este cazul, rămîne în ultima instanță un baraj de noțiuni abstracte cu valoare intrinsecă ridicată, dar cu utilitate redusă.

În al doilea rînd, pornînd de la premiza că avem un cadru de desfășurare format, receptiv și interesat în ceea ce-i oferim, trebuie ca toate acțiunile pe care le organizăm să se impună prin conținut de idei, prin modalitate de abordare a problemelor, concizie și claritate, printr-o finalitate practică imediată.

Trebuie să înlăturăm ideea că activitatea de asociație se desfășoară în ședințe, minimalizînd și birocratizînd totodată, această muncă. Nu, această activitate trebuie să fie continuă, permanent, pulsîndu-și neconținut undele sale cu o remarcabilă amplitudine morală și spirituală, interesînd prin idei noi și impunînd prin felul în care acestea sînt concretizate. Ori, pentru realizarea acestui deziderat trebuie să acționăm mai temeinic, aici la nivelul grupei, unde această legătură între general și particular, între idee și faptă se face direct și nemijlocit.

Trebuie eliminate de la început orice posibilități de supra-punere a unor acțiuni cu caracter similar, dar care pornesc din organisme diferite, ținînd seama că în condițiile imensului bagaj de informație impus de progresul tot mai accentuat în toate domeniile de manifestare a spiritului uman, precum și de complexitatea problemelor pe care existența socială le ridică azi în fața individului, timpul devine un bun extrem de prețios.

Acest fapt trebuie să influențeze calitativ în sensul unui mai pronunțat grad de concretețe, toate acțiunile noastre.

În al treilea rînd, trebuie subliniată importanța colaborării dintre organizatorul de grupă, dintre activistul de asociație în general și cadrele didactice cu responsabilități educative în interiorul grupei respective. Importanța formativă pe care exemplită urmat, nu trebuia să fie de loc neglijat în acest caz.

Sîntem la vîrstă cînd fiecare dintre noi avem sau ne formăm un ideal în viață, un ideal care abia acum începe să primească contururi concrete, desprinzîndu-se de imaginile nebulose ale adolescenței. În acest moment, un dascăl poate prin prestigiul său profesional și moral, prin căldura cu care se știe apropiat de student, să dea o orientare cu totul nouă viitoarei existențe a acestuia el dascălul, trebuie să fie un model pentru discipolul său. Este deosebit de stimulent pentru tine, student, să-ți dai seama că, un cadru didactic cu renume unanim recunoscut, este interesat de ceea ce faci, că este dispus să te ajute, să te îndrumeze în activitatea ta.

Odată eliminată această barieră, încă destul de rigidă care, există între cadre didactice și student, rezultatele muncii educative, de instruire în general, vor fi mult mai însemnate și mult mai repede obținute. Și nu este vorba aici de a afecta respectul pe care, indiscutabil, discipolul student trebuie să-l poarte dascălului său, dar trebuie însă, să subliniem faptul, că acest respect e remarcabil atunci cînd derivă din prețuire și nu din teamă sau reținere.

În acest sens colaborarea între studentul activist și cadrul de asociație trebuie să fie cît mai strînsă. Școala universitară și Asociația studenților trebuie să acționeze împreună, formînd un cadru de ansamblu pentru formarea specialistului de mîine întrucît scopul final este în mod necondiționat același: competență profesională și valoare socială cît mai ridicate.

Am insistat în cele de mai sus asupra importanței pe care o are desfășurarea unei activități corespunzătoare la nivelul grupei, deoarece atunci cînd aici, la acest nivel nu vor mai fi probleme organizatorice și de conduită, lucrurile se vor simplifica mult.

Aceasta fiindcă în centrul atenției noastre trebuie să stea individul, grupa ca formă organizatorică fiind cea mai apropiată de acesta, permite un contact direct între ceea ce dorim și trebuie să facem și între ceea ce realizăm.

DAN DUBINĂ — construcții III

DIALOG DASCĂL — STUDENT

interlocutor decanul constructorilor: prof. em. ing. DAN MATEESCU

Pornind de la ideea că în actuala perioadă de dezvoltare a forțelor de producție, a economiei noastre în general, rolul inginerului va fi cu precădere acela de om de concepție, în ce mod considerați că pot contribui cercurile științifice studențești la realizarea acestui deziderat?

— Activitatea inginerului este în permanență o muncă de concepție, indiferent dacă această activitate se referă la proiectare, executare sau cercetare. Acela care în activitatea sa nu caută să introducă noul, care din multitudinea soluțiilor posibile nu caută să stabilească pe cea mai avantajoasă din punct de vedere tehnic și economic, nu prestează o muncă de inginer, ci de funcționar administrativ.

Din acest punct de vedere rolul cercetării științifice studențești este în primul rând educativ. Studentul trebuie să fie convins încă din facultate, că ceea ce el primește în orele de curs, seminar, laborator, reprezintă numai bazele disciplinei predate, că pentru a deveni în adevăr un specialist el trebuie să aprofundeze unele domenii ale specialității. Studentul trebuie să înțeleagă că în fiecare domeniu al tehnicii progresul este încă posibil și fiecare problemă ar fi putut fi rezolvată și mai bine și ea și el poate, sau va putea mai târziu în producție, să participe la această activitate importantă pentru societate. Condiția primordială pentru reușita acestei participări o reprezintă foarte buna pregătire profesională și o adâncire a acestei pregătiri se realizează și prin cercurile științifice studențești.

În general atunci când se discută despre cercetarea științifică studențească aceasta apare mult ca o școală a inițierii în tainele acestei complexe activități, care este creația tehnică. Analizând acest lucru, întrevădeți, eventual, posibilitatea ca studentul să devină realmente un cercetător, impunându-se prin lucrări originale cu un pronunțat caracter inovator, sau de la bun început eliminând această idee? În acest context, care au fost premisele ce au dus la înființarea atelierului de proiectare studențesc și care vor fi principalele sale atribuții?

— Înființarea atelierului de proiectare cadre didactice-studenți, din cadrul facultății

noastre, în afară de scopuri didactice, a fost dictată și de satisfacerea unor necesități de proiectare a unor obiective din planul de investiții al institutului.

În acest atelier studenții din anii IV și V alături de cadrele didactice tinere, conduși de cadre didactice cu experiență, vor putea să-și completeze pregătirea inginerescă în acest domeniu deosebit de important, pe care-l reprezintă proiectarea în formarea inginerului constructor.

Propunerea pe care am făcut-o studenților de a se încadra în această activitate a fost primită cu entuziasm și cu regret, că în special condițiile de spațiu, nu permit deocamdată să dezvoltăm acel atelier și să mărim astfel numărul participanților. Această atitudine a studenților este îmbucurătoare și dovedește maturitate și atașament față de necesitățile economiei noastre, față de meseria aleasă.

În acest atelier este aproape încheiată proiectarea structurii metalice a atelierului școală de la Facultatea de mecanică. Acest proiect a fost preluat, în baza unui contract de colaborare de la catedra de Construcții metalice și în ansamblul lucrării sunt prevăzute și elemente care vor fi proiectate de studenții ai facultății noastre. Ce satisfacție mai mare poate să aibe un student când știe că proiectul de an la care lucrează, în loc ca să fie predat la D.A.C., devine punct de execuție a unui nou local de învățământ.

În stadiul de dezvoltare a învățământului nostru superior, triada — învățământ — cercetare științifică — practică în producție — apare ca o unitate bine definită, cu scopuri precise. Am dori să ne evidențiam câteva din principalele trăsături care stau la baza unității acestor trei factori?

— Formarea specialistului cu o ridicată calificare tehnică presupune pe lângă o pregătire teoretică de bază o foarte bună pregătire practică. Pregătirea teoretică se asigură prin întregul proces de învățământ și poate fi aprofundată, așa cum arătăm mai sus prin antrenarea

studentului în munca de cercetare în cadrul cercurilor științifice studențești sau în cadrul colectivelor de cadre didactice. Pregătirea practică, mai ales în specialitatea noastră, ridică probleme organizatorice dificile în trecerea prin diferitele faze ale execuției unei construcții. În viitor ne gândim ca o parte din activitatea practică, studenții noștri să poată să o desfășoare în cadrul unor ateliere școlare de producție unde, să primească o calificare într-o meserie, și apoi în cadrul unor ateliere de proiectare să se perfecționeze. Nu excludem bineînțeles stagile de practică pe șantier unde studentul are posibilitatea să cunoască meseria de constructor cu toată complexitatea ei.

Atunci când ne referim la formarea viitorului inginer, trebuie să avem în vedere faptul că acesta va trebui să fie un specialist cu înaltă calificare și totodată un cetățean cu multiple valențe social-politice, conștient de importanța rolului, material și moral, care-i revine în societatea noastră. În acest spirit, care ar fi, alături de ceilalți factori care contribuie la formarea studentului, rolul educativ al activității din cadrul cercurilor științifice?

— Educația politică și cetățenească a tinerului, reprezentată una din marile îndatoriri ale școlii. Studentul de astăzi va fi conducătorul de șantier sau de întreprindere de mine. Pe lângă pregătirea bună profesională el va trebui să știe cum să conducă colectivul de muncă, va trebui să știe să aplice politica socială și economică a statului nostru, va fi deci și un om politic în adevăratul sens al cuvântului.

Această educație politică și cetățenească nu este rupă de celelalte activități de pregătire profesională a studentului și reprezintă ca și munca de pregătire profesională o activitate continuă și care trebuie să folosească toate cazurile inclusiv contactul care se poate realiza între student și cadrul didactic în cadrul cercurilor științifice studențești.

Rezultatele obținute în urma Conferinței naționale a cercurilor studențești din acest an, au impus desigur, o serie de concluzii cu caracter activ în cercetarea științifică a studenților din Facultatea de construcții. Enumerându-ne câteva din lucrările care s-au impus la această conferință, care sunt, totodată concluziile rezultate în urma acestei acțiuni?

— Rezultatul obținut de studenții din facultatea de Construcții la Conferința Națională a cercurilor științifice studențești, care a avut loc la București între 12—14 nov. 1971 a fost bun. Lucrările prezentate pe lângă aprecieri elogioase asupra conținutului și modului cum au fost prezentate au obținut 6 premii (1 premiu I, 2 premii II, un premiu special al Ministerului Construcțiilor Industriale și 2 premii III, precum și 4 mențiuni).

Deși sintem convinși că activitatea în cercurile științifice studențești și ca tematică și ca planificare și antrenare a unui număr mai mare de studenți, poate fi îmbunătățită, concluziile cu care s-au întors delegații facultății noastre de la actastă manifestare sînt mulțumitoare. De altfel faptul că zece din cele șaptesprezece lucrări prezentate au fost evidențiate, arată nivelul corespunzător al acestei activități.

Deși, este cunoscut faptul, că menirea subinginerului, este în primul rînd aceea de a conduce și îndruma efectiv procesul de producție, totuși nu trebuie să eliminăm posibilitatea ca el să se evidențieze și printr-o serie de rezultate în activitatea de inovație, de creație tehnică în general. În acest sens, care ar fi modalitatea de integrare a studentului subinginer, în cadrul cercetării științifice studențești?

— Rolul subinginerului în procesul de producție este dirijat spre probleme privind conducerea execuției. Deși această activitate nu este mai puțin importantă ca cea de exemplu de proiectare, deși această activitate reclamă rezolvarea unor probleme cu importante implicații tehnice și organizatorice și ca și activitatea de proiectare poate în anumite cazuri să impună rezolvarea unor teme de cercetare științifică, din cauza unei școlarități foarte concentrate, fiind majoritatea disciplinelor de specialitate sînt pasate în ultimul an de studiu, nu vîd posibilă, fără a exclude excepțiile, încadrarea subinginerilor în cercurile științifice studențești.

În desfășurarea activității cercurilor științifice studențești, alături de cadrele didactice, Asociația studenților ar trebui să-și aducă o contribuție mai substanțială decît aceea pe care o are în prezent. Care considerați că ar fi cele mai însemnate sectoare în care Asociația și-ar putea spune mai ferm cuvîntul și evident, modul în care ar trebui făcută această treabă?

— În activitatea cercurilor științifice studențești, în viitor, cînd se vor crea condiții de cuprindere a unui număr mai mare de studenți în cadrul atelierelor de proiectare, va trebui încadrată și această activitate de întocmirea unor studii imbinat cu proiecte de execuție. Am de exemplu o cerere a Consiliului Popular al comunei Zam pentru un studiu și proiect de execuție, temă pe care o voi propune cercului de Construcții Industriale din cadrul facultății.

Asociația studenților va participa la încurajarea acestui gen de activități în primul rînd prin mobilizarea studenților la proiectarea și executarea atelierelor școlare și de proiectare pe care Consiliul Profesional al Facultății le-a hotărît ca investiții de primă urgență.

Permanent, însă Asociația studenților trebuie să urmărească desfășurarea activității în cercurile științifice, să inițieze acțiuni menite să sprijine și să dezvolte această muncă de cercetare a studenților, să vie cu sugestii și observații atunci cînd e necesar.

Tovarășe decan, ca profesor și educator vă bucurați de o stimă și o prețuire unanim recunoscute din partea studenților dvs.; dacă cu prilejul acestui interviu, doriți să transmiteți prin intermediul revistei Micron cîteva recomandări studenților Facultății de construcții, în general tuturor aceluia care se pregătesc pentru a deveni ingineri pe băncile acestor școli politice?

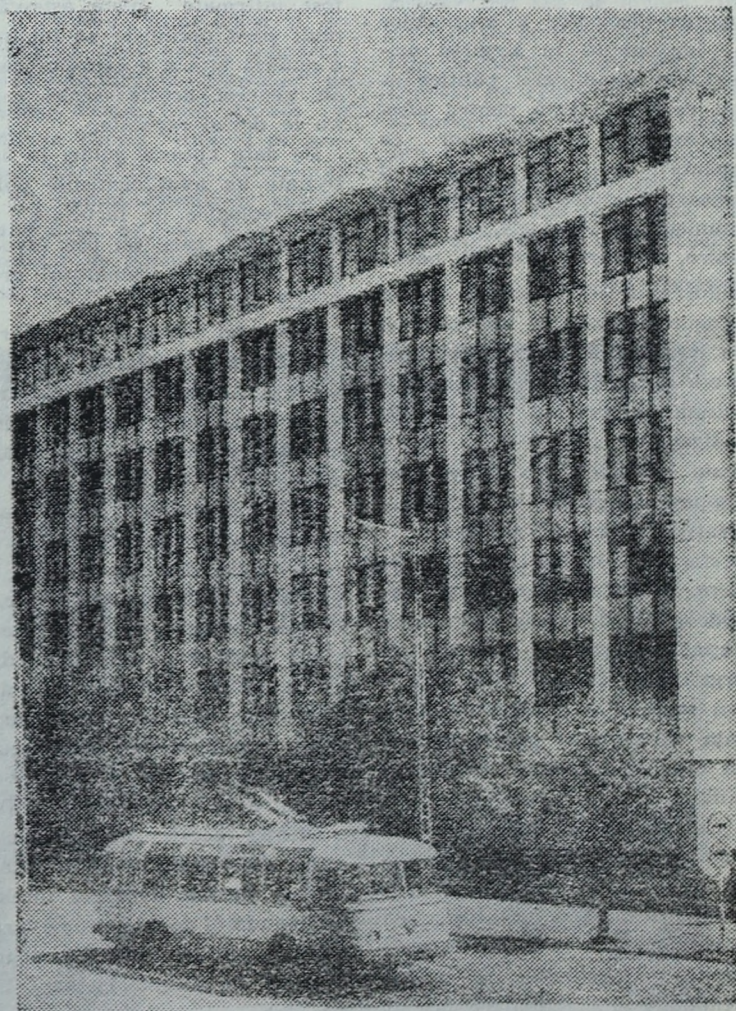
— Meseria de constructor este o meserie de cea mai mare importanță pentru societate. Nu se poate concepe dezvoltarea societății fără aportul masiv al constructorilor.

Meseria de constructor este o meserie frumoasă. Este o meserie, care poate mai mult decît altele, fi și satisfacția unei activități concretizate în obiective importante, durabile, de care fiți legi amintirile și de multe ori și numele.

Meseria de constructor este însă o meserie grea, complexă, o meserie care nu poate fi practică și jumătăți de măsură, mediocru, dacă vrei să eviți rîcările, dacă vrei să eviți unele consecințe care pot fi catastrofale.

Avînd în vedere cele spuse mai sus, rezultă ca o concluzie, datorită fiecărui constructor, muncitor, tehnician sau inginer de a avea o calificare, fiecare în meseria sa, cît mai ridicată și de a căuta printr-un studiu continuu menținerea acestei calificări la nivelul progresului tehnic cel mai înalt.

Dialog consensat de DAN DUBINA

FACULTATEA DE CONSTRUCȚII

COLEGII NOȘTRI

VALER STOIAN

Cei patru președinți: Stoian Vaier (Facultatea de construcții), Anton Anton (Facultatea mecanică), Almăjan Valer (Facultatea de chimie industrială) și Laza Cornel (Facultatea de mecanică agricolă) fiind în anul V au fost eliberați din funcția pe care au avut-o, motiv pentru care ne-am propus să nu ne despărțim de ei înainte de a afla câteva impresii din activitatea lor.

De aceea i-am solicitat la o m. să discute:

M. E. Pentru început am dori să ne relaționezi ceva despre modul în care ați lucrat, din greutățile pe care le-ați întâmpinat în calitate de activist al Asociației.

S. V. — În activitatea mea am încercat să institui un climat de muncă colectivă. În acest sens, am căutat împreună cu ceilalți membri ai C.A.S., să atragem în organele de conducere ale asociației pe studenții care îndeplinesc următoarele condiții: pregătire profesională bună, dăruire în activitățile obștești. Am lăsat de multe ori liberă inițiativa personală, dar am constatat că în acest caz eficiența rezolvării problemelor a fost foarte mică. De unde și concluzia necesității muncii colective. Din nefericire nu toate măsurile luate de noi s-au dovedit a fi eficiente. Lipsa unei îndrumări continue a activiștilor a dat posibilitate unor (puțini la număr) de a se eschiva de la îndeplinirea sarcinilor.

Nerespectarea permanenței la sediul A.S. a rupt continuitatea contactelor între C.A.S. și organizațiile de an.

A. A. — Despre modul în care am lucrat nu e ușor să răspund la o asemenea întrebare. Ca președinte am considerat necesar să cunosc cât mai multe aspecte ale activității din facultate. Aceste informații mi-au fost de mare ajutor atunci când se iveau probleme ce trebuiau rezolvate imediat (și au fost destule ocazii).

Am întâmpinat greutăți în primul rând datorită pasivității manifestate de unii dintre membrii asociației, pasivitate care nu are un efect tocmai încurajator.

A doua mare frână a activității mele a fost numărul exagerat de mare de ședințe, în directă contradicție cu timpul inextensibil și mai ales foarte limitat al unui student care vrea să promoveze cât de cât onorabil.

La început mi-a fost greu pentru că predecesorul meu mi-a lăsat dosarul de la alegeri în brațe și a plecat.

L. C. — Am căutat de la început să impun în C.A.S. munca colectivă, în care fiecare membru să-și aducă aportul său cât mai mare în realizarea

sarcinilor. Am căutat tot timpul să simt pulsul masei de studenți prin întâlnirile de lucru cu secretarii de an — cu birourile de an. Aceste întâlniri s-au făcut periodic și cu eficiență bună.

Greutăți au fost de tot felul dar nu de natură să nu poată fi depășite.

A. V. — Am căutat în primul rând să-mi păstrez calitatea de student în organul de conducere. Intotdeauna convins că succesele se obțin mult mai ușor într-o atmosferă prietenească, am procedat ca atare.

În încheierea unui stil de muncă colectivă am întâmpinat greutăți datorită faptului că la început nu știam exact cu cine lucrez, iar apoi că am tolerat prea mult în consiliu cazurile de abateri sau pentru a fi si-

că poate fi îmbunătățită activitatea de asociație la nivel de facultate?

A. V. — Încercări au fost, dar rezultatele de multe ori au lipsit. De ce? Din cauza mea și a „lipsei” vicepreședinților.

Pentru îmbunătățirea activității, este necesar ca între șefii de comisi și responsabili cu diferite resoarte din birourile de an să existe o strânsă legătură. Președințele să nu mai fie o verigă între institut și facultate în absolut toate problemele. Este necesară respectarea domeniului de activitate al fiecărei comisii. Membrii C.A.S. să fie adevărați studenți — activiști.

S. V. — S-a fixat o zi a săptămânii în care toți secretarii

ANTON ANTON

gur să iasă o acțiune bine în aceste condiții m-am ocupat în cea mai mare măsură de ea.

M. E. — Cum considerați că ați reușit să duceți la bun sfârșit sarcinile pe care le-ați avut și care a fost satisfacția cea mai mare pe care ați avut-o în activitatea dvs.?

A. V. — Cu răbdare și perseverență. Satisfacții au fost atunci când am reușit să ducem la bun sfârșit o acțiune începută, pentru a arăta și calitatea organizației noastre.

L. C. — Da, consider că sarcinile trasate au fost duse la bun sfârșit în condiții bune, iar satisfacțiile care au fost în activitatea mea nu aș putea să le clasific și nici să pun în relief pe cea mai mare.

Satisfacțiile pentru mine au fost mari de fiecare dată când am reușit să consemnez un rezultat bun, o acțiune bine finalizată.

A. A. — Nu pot afirma că mi-am dus la îndeplinire sarcinile. Sunt de părere că am reușit abia să fac un modest pas înainte și că se poate face mult mai mult.

Despre satisfacții, e evident că fiecare acțiune realment realizată m-a legat și mai mult de asociație. Cea mai mare, poate, a fost alegerea mea în biroul C.U.A.S. al I.P.T. ca urmare a aprecierii pozitive date întregii mele activități anterioare.

S. V. — Cred că majoritatea sarcinilor ce mi-au fost încredințate le-am dus la bun sfârșit.

Gîndesc că nu poate fi vorba de o anumită satisfacție în munca obștească, interesele personale trebuind să se contopească cu cele generale ale organizației. Satisfacția ar putea fi considerată în orice moment în care munca noastră are rezultate remarcabile.

M. E. — Modul cum ați antrenat tot activul A.S. la acțiunile asociației și cum credeți

trebuie să treacă pe la sediul A. S. și să ia legătura cu membrii Consiliului. Deoarece am constatat că la noi legătura Consiliu — secretari de an a fost veriga slabă în lanțul activităților îndrăznesc să spun că o consolidare a acestei legături

VALER ALMAJAN

are drept rezultat o îmbunătățire substanțială a activității obștești. Suprapusă cu o antrenare mai largă a studenților fiecărei organizații, aceasta duce în final la rezultatele scontate.

L. C. — Da, activitatea asociației la nivel de facultate mai are rezerve pentru a fi îmbunătățită. Aici, pentru rezultatele obținute consider că s-au depus prea multe eforturi de aceea este necesară o chemare către toate cadrele de asociație, către toți studenții de a-și uni eforturile pentru obținerea de rezultate foarte bune în această muncă.

M. E. — Ce trăsături trebuie să-l caracterizeze pe un activist de asociație, cum pot fi dobândite aceste trăsături când un student-activist nu le posedă de la început?

S. V. — Am amintit mai sus criteriile de alegere a membrilor C.A.S. Înclin să cred că aceste criterii ar echivala cu calitățile ce trebuie să le posedă un activist. Unele dintre ele se

obțin prin muncă, perseverență, dăruire, altele se câștigă pe parcursul anilor începând chiar din primii ani de școală.

A. A. — Pentru a putea face ceva trebuie să te bizui pe oameni serioși, dezinteresați și care să nu se descurajeze la primul eșec sau la prima critică neîntemeiată. Mai este absolut necesar ca activiștii să fie cu inițiativă, inteligenți și combativi, să nu se sfiască să-și spună deschis părerile. Aceste calități, evident că ar fi un noroc să le găsim într-un singur om, se pot dobîndi încă, în marea lor majoritate în timpul muncii colective.

L. C. — Este dificil să cuprind în câteva fraze toate aceste trăsături. Este desigur cert că majoritatea activiștilor noștri nu au la venirea în facultate formate aceste trăsături chiar dacă unii le au conturate din școlile medii sau producție. Consider că munca de asociație în facultăți are specificul ei și deci consider că problema care se pune aici este adaptarea acestor trăsături deja conturate — până a intra în învățământul superior, la noile condiții întâlnite aici.

Cîteva trăsături ale activiștilor de asociație — spirit organizatoric dezvoltat, dăruire totală, angajată pentru toate problemele mari și mici ale asociației, exemplu personal în pregătirea profesională, conduită morală, respect față de colegi și față de cadrele didactice etc.

Aceste trăsături se dobîndesc destul de greu și la cei inițiați cit de cit în aceste probleme ale asociației.

Cei care nu le au pot deveni buni activiști numai prin muncă și multă pasiune, prin înțelegere deplină a rolului pe care aceste activități

greu de realizat, m-am străduț să fiu la zi cu toate chestiunile. Dacă intradevăr am reușit, asta s-ar datora muncii perseverente, bazate pe voință.

Sînt de părere că dacă urmărim realizarea unui țel, avem nevoie neapărat de voință și încredere în scopul propus. Un lucru făcut fără convingere nu-și are suportul moral necesar.

În ce privește stilul de muncă nu cred că al meu se deosebește esențial de cel pe care majoritatea dintre noi îl au și care ne-a fost ilustrat încă de la intrarea în facultate. Găscese că nu am un stil de muncă aparte.

A. V. — Faptul că trebuie să activezi practic pe două fronturi te obligă să-ți organizezi mai riguros „timpul liber”. Veșnic trebuie să ai clar în minte rolul tău social și să nu uiți de ce ocupi un loc într-o facultate. Pe lângă studiul individual este bine să încerci să aplici cunoștințele teoretice dobîndite în practică, prin folosirea cercurilor științifice, care cu siguranță te completează-n pregătire.

Rezultatele obținute; (media 9,00) nu la nivelul cerințelor, însă, întotdeauna.

L. C. — Desigur problema pregătirii profesionale a avut cea mai mare pondere în viața mea de student.

Activitățile de asociație mi-au răpit mult timp fapt ce a făcut ca pentru a obține rezultate bune profesionale să-mi planific mai riguros timpul afectat studiului individual bază a asimilării în bune condiții a tot ce se cere unui specialist de milne. Și cum activistul trebuie să fie exemplu și în activitatea profesională m-am străduț să îndeplinesc și această cerință.

M. E. — Cum vi se par noile măsuri luate pentru îmbunătățirea programei de învățămînt?

L. C. — Consider că în etapa actuală de efort a întregului popor pentru bunăstare și progres social măsurile preconizate pentru îmbunătățirea învățămîntului superior sînt necesare. Remarc aici cît de stringent se pune azi încadrarea în problemele producției cît mai repede a absolvenților, familiarizarea lor de pe băncile facultăților cu aceste probleme prin organizarea practicii profesionale pe principii noi. Locul acordat în aceste măsuri studiului individual este o expresie a afirmării fiecărui student, a cultivării personalității lui, a înțelegerii rolului pe care-l are în viața de azi a societății noastre.

A. V. — „Niciodată un șantier în lucru nu ți se pare intrutotul

(Continuare în pagina 7)

CORNEL LAZA

MICRON 5

Căminul studențesc - spre cota maximă a exigențelor actuale

În anul acesta universitar mai mult ca oricând întreaga noastră activitate se desfășoară într-un cadru nou, calitativ superior, fundamental prin hotărârile și indicațiile conducerii de partid. Activitatea este hotărât orientată în direcția îmbunătățirii muncii politico-ideologice pe de o parte, social-gospodărești, în căminele și cantinele studențești, și profesionale pe altă parte, în contextul eforturilor deosebite pe care le face Partidul în vederea consolidării conștiinței socialiste a tuturor oamenilor muncii, a întregului tineret din țara noastră.

Având în vedere aceste considerente și datorită încrederii și prețuirii de care se bucură Asociația studenților din țara noastră din partea conducerii de partid, a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, Uniunii Asociațiilor Studențești din România i-a revenit o sarcină deosebit de dificilă, aceea a cazării studenților în căminele studențești, faza finală a acestei acțiuni executată până în anul acesta de organele de resort social-gospodărești, urmînd ea anul viitor, aceasta să fie preluată total de către studenți.

În această acțiune de amploare și importantă deosebit, Asociațiile Studențești din Institutul Politehnic au căutat și au reușit în parte să ducă cit mai bine la bun sfârșit, dovedind cu această ocazie încă o dată în

colective studențești din cămine.

Avînd în vedere faptul că C.U.A.S. din institut dispune în prezent de o comisie socială condusă de Orth Hans anul IV electrotehnică, foarte bine pregătită atât din punct de vedere teoretic cit și practic și pe baza experienței acumulate în acest an, avem convingerea că încă începînd din anul universitar viitor, această problemă va fi rezolvată la nivelul calitativ maxim.

Pe de altă parte demn de consemnat este faptul că anul acesta pentru prima dată, printr-o hotărîre a Comitetului Executiv al U.A.S.R. studenții rețenți nu mai au dreptul să locuiască în cămin. O hotărîre binevenită și merită să creeze o atmosferă sănătoasă în cămine, să introneze un climat civilizat de viață și de muncă, să promoveze un puternic spirit de ordine, curățenie și disciplină, care vine să completeze măsurile anterioare pentru îmbunătățirea muncii social-gospodărești și a muncii politico-ideologice din cămine și complexe.

În urma raidului anchetă organizat de redacția noastră prin cele 10 cămine aflate sub administrația institutului, au ieșit la iveală o serie de neajunsuri și greutăți suportate de noile comitete de cămin, precum și elemente noi interesante, demne de relevat. Ancheta noastră vine să completeze acțiunea ini-

rite forme de agitație vizuală în holurile căminelor în vederea popularizării și generalizării experienței pozitive. S-au înființat colțuri ale presei, unde studenții sînt informați direct asupra politicii interne și externe a P.C.R. Ași semnala inițiativa demnă de laudă a comitetului căminului 10 Complex, președinte Jiva Cornel, de a înlocui colțul presei printr-o colecție a zărilor centrale „Știința” și „Știința Tineretului”, colecții ce se află în grija studenților de serviciu, puțin și consultate oricînd.

Totuși, cu toate că la majoritatea căminelor au început să funcționeze bine aceste forme educaționale, simple dar eficace, mai sînt și cazuri de neglijență și lipsă de inițiativă din partea unor comitete de cămin. La căminul 15 Complex, președinte Colojoară Carmen, și căminele 1 M.V. președinte Vlăsceanu Nicolae, și 2 M.V. președinte Pretorian Cezar, după aproape două luni de activitate, încă nu au apărut gazetele de perete și cele satirice (oare cit va mai dura?).

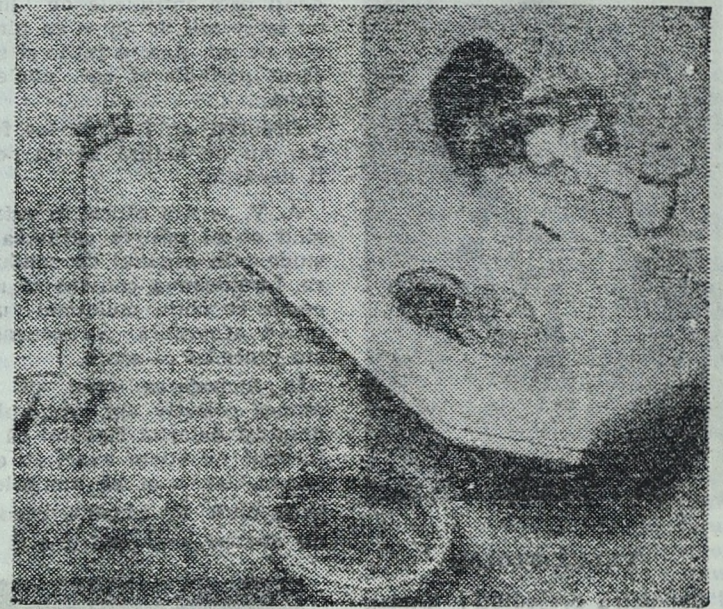
Pentru căminul 1 M.V. ar exista o scuză, nu suficient de plauzibilă, aceea a spațiului limitat care există în hol, dar cu puțină bunăvoință și inițiativă s-ar putea totuși rezolva. Nu se poate explica însă cum la căminele 2 M.V. și 15 Complex, unde spațiul permite acest lucru, încă nu s-a întreprins nimic. Ca justificare, președintele comitetului de la căminul 2 M.V. a găsit lipsa de timp liber, iar vicepreședinta comitetului de la 15 Complex, studenta Taralungă Maria, faptul că încă se mai mai zăgrăvește în cămin.

Interesant este faptul că la căminul 2 M.V. există un panou mare, cam de 3 x 2 m. pe care sînt afișate documente de partid din iulie 1971, documente de o importanță și semnificație deosebită, dar care cred, că au fost studiate suficient în cadrul orelor de seminarul de la științele sociale sau în dezbaterile care au avut loc în fiecare organizație A.S. de an. Oare acest panou nu poate fi folosit altfel, mai eficient?

Un fapt oarecum curios există la căminul Nr. 2 Complex, președinte Iacob Marcel, unde comitetul de cămin se pare că nu a înțeles suficient menirea unei gazete satirice, găsind de cuviință ca la această gazetă să fie expuse caricaturi decupate din diferite ziare, neglijînd total faptele negative care încă mai există în cămin. La celelalte cămine s-a înțeles importanța unei astfel de gazete, dar se pare că improspătarea lor cu fapte noi se face la intervale prea mari de timp. Ce părere au studenții care au această sarcină?

Studenții sînt în general disciplinați, neridicînd probleme deosebite organismelor de resort. Cred că au înțeles foarte bine că a trăi într-o colectivitate, în cămine amenajate special în acest scop prin eforturile statului în general, ale Institutului Politehnic în special, înseamnă a fi un om civilizată și a te purta cu grijă față de bunurile obștești puse la dispoziție. Acest lucru a adus la hotărîrea de a se introduce și auto-servirea în camere, acțiune care a „prins” și pînă în prezent se desfășoară în bune condițiuni, după cum exprimă și graficele de evidență a curățeniei.

Dar dacă acest lucru se poate realiza fără prea mari dificultăți în căminele noi din Complex, în căminele 1 și 2 Complex unde mai există camere de 6 studenți și căminele 1 M.V. și 2 M.V. unde există camere de 6 și 5 studenți s-au chiar mai mult (2 săli de lectură de la 2 M.V. cu cite 17 studenți, res-

Căminul 14 camera 12

pectiv 18) este foarte dificil de întreținut curățenia în aceste condiții. (serviciul social a uitat oare promisiunea de anul trecut?).

S-au semnalat și câteva cazuri mai deosebite care au viciat atmosfera din cămine, dar care au fost rezolvate cu directorii educativi și administrația. Studentul Sciochei Vasile anul II Chimie, care și-a bătut un coleg de cameră a fost exclus din cămin (Căminul 2 Complex), studentul Nistor Dorin din anul I Construcții a fost exmatriculat din cămin pe durata semestrului I pentru că a aruncat în timpul nopții cu borcane pe geam, perturbînd liniștea colegilor căminiști iar colegii de cameră Hepeș Dumitru, Vidaș Ioan, Miță Marius și Bînciciu Horia au fost sancționați cu mustrare scrisă (Căminul 1 Complex), studenții sportivi Opreșcu Doru, Pîntea Traian, Căvoșian Ion și Birăscu Mircea (camera 413 Căminul 2 M.V.) au fost sancționați cu mustrare scrisă de către Clubul Sportiv Politehnic pentru comportare necuviincioasă față de personalul căminului, iar numai cîteva cazuri izolate dar care nu cadrează cu calitatea de student de viitor intelectual.

În vederea instalării unui climat plăcut, de conviețuire în cămin, de muncă colectivă și de disciplină, comitetele de cămin au căutat să organizeze o serie de expuneri cu caracter educativ, urmărindu-le cu interes de către studenți. Discuția pe tema „Buna comportare-autorespect” ținută cu ajutorul tov. Prof. D. Fränkel, la căminul 2 Complex și intilnirea dintre studenții anului V și I, cu tema „Cum să învățăm”, organizată prin colaborarea de comitetele căminelor 1 și 10 Complex, de exemplu, au avut un larg ecou printre studenții căminiști, dovedindu-se deosebit de instructive și foarte interesante.

Să sperăm că raidul nostru anchetă și-a atins scopul, acela al prezentării majorității aspectelor și formelor de activitate din căminele noastre studențești, în acest an universitar, care marchează o cotitură radicală în desfășurarea muncii politico-ideologice, educative, social-gospodărești și profesionale, în rîndul studenților căminiști din Institutul Politehnic din Timișoara.

Ași aminti pe această cale Serviciului Probleme Sociale Studențești din Institut, în speță tov. Gheorghe Rebei, șeful serviciului, de promisiunile care ni s-au făcut cu ocazia anchetei noastre de anul trecut și care nu au fost onorate.

La Căminul 1 M.V. nu funcționează încă hidroforul, deci apa nu poate urca decît pînă la etajul IV, sistemul de încălzire centrală nu funcționează normal la căminele 1,2

M.V. și Complex și deasemenea a trecut un an și încă mobilierul de la căminele 1,2 Complex și 1 M.V. nu a fost înlocuit. Sînt lipsuri într-adevăr mici în comparație cu aprecierile dintre cele mai pozitive cu privire la activitatea serviciului nostru social, dar care trebuie să înlăturate neîntîrziat.

Facem apel și la comisia socială și în general la C.U.A.S. din Institut, ca în anul viitor să facă tot posibilul pentru ca starea de lucruri existentă în Căminul 1 M.V. să nu se mai repete. Este vorba de cazarea studenților din anul I, în camere de 3 persoane și a studenților din anii II și III în camere de 6, fapt care a dus la o serie întreagă de discuții prelungite între studenți, pe de o parte și între studenți și comitetul de cămin pe de altă parte, de multe ori nu prea principiale. Brigăzile de control obștești care se organizează trebuie să-și atingă scopul, se cer permanentizate, căutîndu-se să se urmărească mai îndeaproape activitățile desfășurate în cămine.

Avînd în vedere că într-un cămin nu sînt cazați studenții de la o singură facultate, se cere neîntîrziat a se ajunge la o înțelegere între serviciul social și comisia socială studențească în vederea reglementării vizitelor în cămine. Trebuie avut în vedere că la unele discipline bibliotecă dispune de un număr insuficient de exemplare, repartitia cărților de specialitate făcîndu-se pe grupe, și faptul că mai sînt de executat și proiecte de an la nivele diferite de ani de studii; aceste vizite la colegi sînt totuși necesare.

Regulamentul de funcționare al căminelor studențești, document al Comitetului Executiv al U.A.S.R. reglementează aceste vizite, în schimb serviciul social le interzice. Sînt două dispoziții care se contrazic reciproc dar care se respectă fie una, fie alta, diferit de la un cămin la altul.

În încheiere au trebuie să pierdem din vedere necesitatea participării active a tuturor studenților căminiști la soluționarea împreună cu comitetele de cămin a tuturor problemelor proprii, la toate acțiunile organizate de comitetul de cămin, de facultate.

Toate aceste deziderate trebuie să conducă la mobilizarea totală a întregului tineret studențesc, la crearea unei puternice opinii de masă îndreptată împotriva tuturor abaterilor de la prevederile regulamentare, în contextul ansamblului de măsuri privind intensificarea muncii de educație comunistă în institute și facultăți, avînd ca scop final, realizarea unor buni specialiști, științific pregătiți pentru producție, pentru viață.

DAN COJOCARU
chimie IV

Căminul 10 camera 213

plus puterea de muncă și seriozitate activiștilor noștri atunci cînd este vorba de rezolvarea unor probleme studențești majore.

Cazarea studenților în acest prim an de către Asociația a avut într-o oarecare măsură de suferință pe urma unor greșeli iminente oricărui început. Nu s-a colaborat, cred, în suficientă măsură cu decanatele facultăților (prodecanii de resort), cu serviciul social pe de o parte și cu masa de studenți pe de altă parte. Se impune o prerenartizare mai timpurie prin luarea în considerare a tuturor acestor factori și în mod special a masei de studenți, ajungîndu-se în final la o repartitie preferențială pe camere, etaje și cămine. Deasemenea se cere imperios o repartitie mai judicioasă pe facultăți, ani de studii și chiar grupe, în vederea înlăturării aceluia caracter eterogen pe care îl mai intilnim la unele

fiată încă din anul trecut în numerele 17 și 18 ale revistei, avînd pe această cale atît Asociația eît și administrația institutului.

Disponem în prezent de cămine cu grade de confort diferite și de colective de studenți destul de eterogene în multe din aceste cămine, fapte care duc la organizarea muncii noilor comitete alese după specificul fiecărui cămin în parte.

Întreaga activitate a lor a fost canalizată în direcția perfecționării și îmbunătățirii muncii educative cu toți studenții căminelor spre o bună colaborare cu cadrele didactice, directorii educativi și cu administrația. Au fost activatele vechile forme educaționale, au fost introduse pe lîngă gazetele de perete, gazetele satirice prin care se caută să se semnalizeze diferitele aspecte negative intilnite în cămine.

Au început să fie folosite dife-

Legătura cu practica în producție în noua ei ipostază: aceea de a fi maestru student

Problema ce a făcut în ultimii ani obiectul a numeroase debateri — legarea învățămîntului de producție, o cerință imperioasă a actualului plan cincinal 1971-1975, a constituit una din preocupările de bază ale organelor de învățămînt din întreaga țară și, implicit la Facultatea de Construcții. De altfel, pornind de la indicațiile formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu în cadrul ședinței Consiliului Învățămîntului Superior, în întregul I.P. „Traian Vuia” s-au stabilit măsurile necesare pentru prezent și perspectivă privind stabilirea principiilor care să guverneze această legătură a învățămîntului cu producția, modalitățile concrete de a o realiza.

Astfel, în cadrul Facultății de Construcții, s-a hotărât ca în timpul perioadei de practică pe șantierele de construcții, studenții să-și însușească o meserie la alegere (zidar, mozaicar, instalator, fierar-betonist, etc.) pentru a putea la sfârșitul perioadei de practică să devină un maestru student în meseria respectivă.

Rîndurile de mai jos, realizate în urma adnotării mai multor aspecte timp de o săptămână — săptămîna de practică a studenților anului II s. secția C.C.I., pe șantierul nr. 4, zona II Circumvalațiunii în cadrul T.C.T., urmăresc, fără a avea pretenția de a trage concluzii generale, să dea o imagine asupra acestei ipostaze noi a studentului, aceea de a deveni maestru.

Am discutat cu studenții, maeștrii, cadre didactice, (aici pot să aduc mulțumiri tov. șef de lucrări ing. Eugen Cuteanu, pentru sprijinul acordat), ingineri, am văzut, am notat, și, iată ce a ieșit...

Încă din primele zile ale săptămînii de practică, cadrele didactice au observat și remarcat dezinteresul unor studenți, unele aspecte negative (nepunctualitate pe șantier, plecarea în timpul programului de practică (7-15) la

barul din complexul Circumvalațiunii, citirea presei, etc.), aspecte care au creat impresia reprezentanților T.C.T. că studenții ar „incomoda” activitatea de pe șantier...

Am căutat în cadrul anchetei noastre, să descoperim simptomele acestui dezinteres al studenților față de însușirea unei meserii. Dar, să dau cuvîntul celorva interlocutori: Studentul Valentin Iladie, fierar-betonist „E binevenită această săptămînă de practică, da idee de muncă și coordonare a procesului de producție viitorului subinginer, dar echipele la care au fost repartizați studenții nu și-au dat interesul pentru a le explica în amănunțime cum anume să-și însușească meseria care și-au ales-o. Bunăoară, grupa din care fac parte, am fost repartizați la echipa condusă de maestrul M. Elefterescu, echipă de fierari betonisti. Și știi ce-am făcut? Curățenie și montarea mîinii curente din P.V.C. doar în ultimele zile (vineri, sîmbătă), am legat plasă de răbîț. În rest, nimic din adevărata muncă de fierar-betonist...”

M-am adresat maestrului M. Elefterescu, spre a-mi da câteva explicații: „Tov-ule, n-am scule n-am decoamdată baracă unde să le țin (cea veche a fost distrusă în urma unui incendiu), le-am arătat ce-am putut, le-am dat să curețe P.V.C. pentru mina curentă”.

Cealaltă grupă de fierari-betonisti (repartizați la maestrul I. Milea) au lucrat din specificul muncii de fierar-betonist puțin toată săptămîna au îndreptat armătură, sarcină de care s-au achitat cu bine și uneori, chiar la fasonat. Iată ce ne spune studenții repartizați la mine maestrul I. Milea: „Mi-au plăcut au lucrat la îndreptarea armăturilor, la legarea etrierilor și-n limita posibilităților, la fasonat”.

Dar, în alte sectoare de activitate, unde s-au semnalat și cele mai multe aspecte negative, am consemnat unele fenomene,

care într-un fel, explică atitudinea de dezinteres a studenților de pe șantier. Să nu fim înțeleși greșit! Nu încerc a aduce scuze, dar există unele motive obiective și neobiective. Alți interlocutori mi-au mărturisit: Student Dan Rovența, mozaicar „N-am lucrat ca mozaicar aproape nimic, nici echipa în care am fost repartizat n-are de lucru, ce să mai zicem noi. Ne-am rezumat în a privi și a efectua alte munci de umplură”. Student Gh. Brediceanu zidar: „Nu am venit aici să lucrăm ca salahori. În primele zile am încărcat mozaic, filer, în camioane, am cărat cu spatele cărămizi, saci de mozaic. Doar în ultimele zile am zidit puțin, dar așa cum am putut, meșterul nu ne-a arătat nimic.”

În calitate de secretar A.S. al anului — fiindcă m-ai întrebat ce a făcut A.S. pentru a preîntîmpina aspectele negative ale unora, ce puteam să fac?

Am atras atenția unora (Ganea, Gal, Micuța, Ticuța, etc.) pe care i-am văzut la bar, dar majoritatea imi argumentau că ei n-au venit să care saci, cărămizi cu spatele ci să învețe. Oricum, însă, barul nu este o soluție.

Am impresia că oamenii șantierului n-au înțeles rosul practicii noastre... Să vedem ce zice ing. I. Kilburn șef serviciu producție, cel care a răspuns din partea T.C.T. de practica studențească. Solicitat de tov. șef de lucrări ing. E. Cuteanu, spre a ne da o explicație a dezinteresului manifestat de către echipele la care au fost repartizați studenții, ing. I. Kilburn ne mărturisea

Sînteți mulți (n.n. — studenți), circa 80 și fiind repartizați cite 5-7 la o echipă, e greu ca maestrul să se ocupe de toți, dacă ar fi doar 1-2, alta ar fi situația. Dar nici studenții nu-și dau tot interesul... Să ascultăm și părerea tov. șef de lucrări ing. E. Cuteanu; pe scurt, răspunsul a

fost următorul: „Au existat, într-adevăr și scuze obiective — mă refer la faptul că maeștrii nu și-au dat tot concursul ca studenții să-și însușească o meserie cum a fost preconizată această practică, că au fost puși la muncă necalificate, dar nu pot trece peste atitudinea necorespunzătoare manifestată de unii studenți. Indiferența de situația existentă pe șantier, studentul, viitor conducător de oameni, nu numai un bun organizator al producției, ci și un factor de formare a omului nou, nu trebuia a se manifesta în felul acesta... Mă întreb „ce a făcut organizația A.S. a anului II și față de comportările nedemne pe care le au unii dintre ei. Evident, însă au fost și aspecte pozitive, dar conducerea T.C.T. generalizează purtările necorespunzătoare ale unora și blamază întregul grup de studenți”

Se poate cochide că observațiile interlocutorilor de mai sus, sînt de natură să valideze valoarea acestei ipostaze a legăturii învățămîntului superior cu producția. O asemenea situație, înfrîntă pe șantierul din zona Circumvalațiunii, a existat și pe celălalt punct de practică al anului II și, șantierul de pe calea Buziașului. Deci faptele constatate timp de o săptămînă, au arătat că reușita ar fi deplină, atunci cînd „participanții” (studenți, oameni ai șantierului) ar avea un program foarte clar stabilit în prealabil, și evident, „participanții” să fie pe măsura acestui program, impunîndu-și o serie de măsuri tehnico-organizatorice. Desigur, e greu de crezut că nu se vor mai găsi studenți dispuși să tragă chiulul la orele de practică, lipsiți probabil de conștiința importanței apropierei teorii de practică, sau pur și simplu, respingînd aprioric ideea muncii productive. Asupra acestora, îndeosebi, asociațiile studențești trebuie să-și spună cuvîntul, să acționeze cu fermitate, spre a curma această atitudine

incompatibilă cu înalta răspundere care revine învățămîntului universitar în formarea tinerei generații în spiritul idealurilor socialiste, a dragostei față de muncă, față de profesiunea pe care și-au ales-o.

Condiția sine qua non a învățămîntului nostru superior — corelarea teoriei cu practica, sperăm că-și va găsi la studenții Facultății de Construcții, un cadru adecvat, studenții aflîndu-se la înălțimea obligațiilor ce le revin, de a se instrui la nivelul exigențelor mereu sporite ale învățămîntului din țara noastră, pentru a deveni mîine, la rîndul lor, cadre cu o pregătire complexă, cu o personalitate puternică.

ION JIANU
construcții II s. I.

Colegii noștri

(Urmare din pag. 5)

izbutit, totdeauna și se pare că ceva lipsește sau e în plus”.

M. E. — Dacă activitățile în care ați fost antrenați au contribuit la formarea dv. pentru viitor?

L. C. — Pentru un specialist de mîine care va trebui să facă față unor probleme concrete de organizare a producției, munca de asociație vine să definească personalitatea conducătorului de mîine a întreprinderilor socialiste. Eu am văzut în perioada de producție, aproximativ 6 ani, cit de greu se adaptează la condițiile specifice întreprinderilor tinerei absolvenți care, pentru prima dată vin în contact cu diversitatea problemelor de organizare.

Consider că munca de asociație este un ajutor prețios în conturarea personalității de conducător a absolventului și rămîn surprins cînd observ cum mulți studenți refuză această posibilitate, desigur numai din necunoașterea acestui aspect. Cred că asociațiile studențești au aici mult de lucru pe viitor pentru a defini locul acestor activități în conturarea personalității fiecărui student — inginerul de mîine.

A. V. — Da. Un inginer lucrează cu oameni, pe care trebuie să-i conducă, lucru pe care trebuie să-l învățăm mai devreme sau mai tîrziu. De aceea studenția e bine să țină loc de ani de ucenicie și-n acest domeniu.

S. V. — Activitățile în care am fost antrenat m-au pus în ipoteza de a lucra foarte mult cu oamenii. Am căutat să-i cunosc, să-i înțeleg și asta cred că-mi va fi folositor în viitor.

M. E. — În final ce doriți să comunicați colegilor și cadrelor didactice înainte de a pași de pe pragul facultății spre locul de muncă, spre viață?

L. C. — Pentru colegii mei cele mai sincere urări de succes în realizarea a tot ce și-au propus să realizeze în viață, multă sănătate și fericire. Pentru cadrele didactice — mulțumirile mele și reușita formării specialiștilor de înaltă calificare, alături de urările de sănătate și fericire.

S. V. — Aș dori să-mi exprim recunoștința mea față de toți cei ce m-au învățat o meserie. Colegilor le doresc succes.

A. V. — Colegilor: să fie mereu entuziaști cu dragoste față de facultatea pe care o urmează. Cadrelor didactice: un sincer — mulțumesc.

A. A. — Aș vrea să amintesc colegilor mei că a fi student presupune o nepotolită dorință de cunoaștere, dăruire și avînt, optimism, în tot ceea ce faci.

Dascălilor le doresc generații de discipoli tot mai valoroase. Eu le mulțumesc.

EUGEN MAN construcții V

30 octombrie 1971... În fața cîminului 1 M.V. se deschide șantierul de muncă patriotică „Atelierul școlă”, primul nostru șantier. Aici, unde cu propriile noastre mîini vom construi lăca-

Au fost puține cuvinte. Pe un șantier de muncă patriotică esențialul este activitatea.

În societatea noastră socialistă problema progresului implică

devărat îndruma munca, iată o cheie importantă a pregătirii inginerului de către muncitori și tehnicieni.

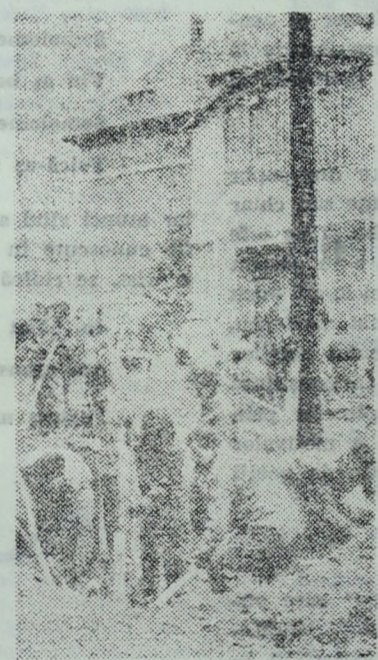
A privi toate activitățile practice uneori prin prisma cointeresării materiale, este o greșală gravă, una dintre cele mai grave ale vremii noastre. Pentru că aceasta înseamnă a uita că ne găsim într-o societate socialistă, pe drumul comunismului. Fără dispariția acestui mod de gîndire nu se va putea niciodată ajunge la aplicarea principiului „De la fiecare după capacitate, fiecărui după nevoi”. Căci aici trebuie să ajungem, și vom ajunge!

Pe șantierele acestei țări am lucrat, și vom mai lucra, pentru societatea în care trăim și învățăm.

Dar aici, pe acest șantier, lucrăm pentru studenții Institutului Politehnic „Traian Vuia”. Adică tot pentru țară, dar prin noi înșine. Pentru tine și colegul tău de cameră, pentru prietena ta, pentru copiii tăi.

Începutul șantierului a fost făcut de activiștii de asociație din institutul nostru. S-a lucrat intens, cu plăcere, căci după o săptămînă de cursuri, seminarie și ședințe, puțină mișcare în aer liber este mai mult decît bine venită. Necesară.

Au fost și glume. Și pauze. Și țigări. Dar s-a lucrat, fraților! Înseamnă că se poate lucra, că din felul nostru de a fi trebuie să dispară cunoscuta eschivare „Eu de ce să lucrez, dacă Icsulescu stă? „Te doare ca tu să

lucrezi și el apoi să spună că a fost și el acolo? Du-te la el și ia-l de guler. Fă-l să se simtă că este în afara noastră, în afara societății și țelurilor noastre, și atunci va veni cu picioarele pe pămînt.

La 30 octombrie s-a făcut primul apel. Ai răspuns „zent”!

Ne construim un Atelier școlă și de prototipuri, care va fi modern utilat. Inclusiv cu calculatoare. Ai înțeles că acum depinde foarte mult și de noi cit de repede îl vom deschide.

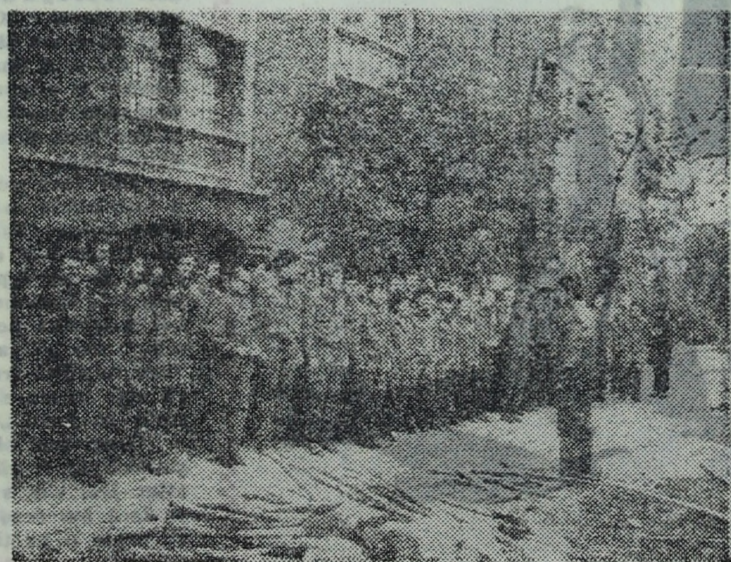
Eu sper că da.

VALENTIN CHIROȘCA
chimie II

'ZENT

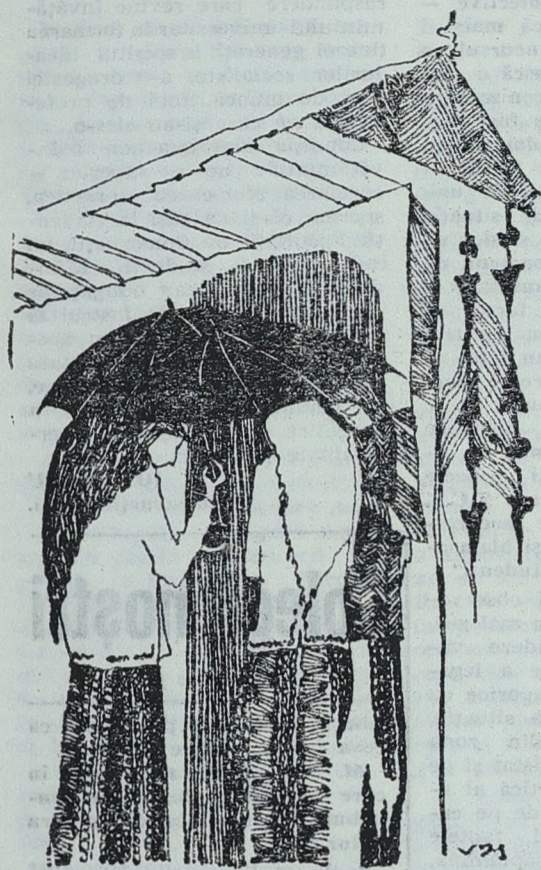
șul practicii necesare, locul în care materia noastră cenzușe, într-un veritabil rol creator, va găsi cel mai fertil teren pentru exteriorizare prin contactul nostru nemijlocit cu materia brută. Căci aici, gîndurile noastre așternute pe hîrtia de scris și pe calc vor prinde viață prin noi înșine.

Festivitățile de deschidere. Festivitate caldă, în ciuda norilor și vîntului. Și scepticismul unora.

O B R E J A - pământ

Culege...

La Obreja, aproape fiecare om, tânăr sau bătrîn, a jucat în formația de călușari și dacă vorbește cineva despre obiceiuri și cîntece, despre port, sărbători și datini din bătrîni, amintirile încep cu jocul călușarilor de pe vremea cînd obrejenii și-au dobîndit renumele.

În poezia populară cîntată pe valea Bistrei transpar nuanțe de veselie și spontaneitate, fond al jocului vîguros de călușari, simțăminte erotice care reflectă fie dragostea ingenună și mistuitoare, fie experiențele sentimentale încadrate în viața cotidiană intimă, a satului, meditații înțelepte asupra vieții și timpului și răzbat ecouri din lupta seculară pentru libertate și dreptate.

Aceste teme se împletesc în cuvinte limpezi, adeseori stingaci spuse, altelei uimitor de frumos, oglindind viața și fondul sufletesc al neamului, așa cum am învățat să-l prețuim de la poezii Văcărești, de la Alexandri, Eminescu și de la Coșbuc încoace.

De multe ori, în cîntecele auzite din popor ne-a fost dat să remarcăm influențe sau chiar frînturi din marii poeți clasici români și ne este foarte greu să afirmăm că acestea s-au păstrat de secole și circulă și acum așa cum le-am auzit și preluat scriitorii români cei mai mari sau, esențele poetice sintetizate, de geniul poezilor naționali s-au răspîndit într-atîta în conștiința neamului încît acum, ciclul se împlinește prin preluarea de către cîntăreții orali a motivelor tradiționale exprimate desăvîrșit de poezii clasici.

Întă, mai întii, cîntecul „Călușarii” care vădește pasiunea pentru joc a sătenilor, indiferent de vîrstă și îndeminare, particularități evocate cu umor savuros:

Eu la joc, mindra-i la joc,
Mălaiu-i de joi în foc.
Bătui mița cu vîtraiul
Că n-o îngrijit mălaiul.
Baba-i surdă eu n-aud,
Mîncarăm mălaiul crud.
Cosița, verdița, iedera,
Baba-i surdă eu nu văd.
Mîncarăm mălaiul întreg.

Atunci cînd sufletul năzuiește spre puritate, spre ideal, poetul anonim caută exprimări tan-

stastice, precia metafora unui basm pe care o cîntă cu duioșie și încheie revenînd la lumea reală prin tendința moralizatoare din final:

Intr-o grădină cîntătoare
Un prinț sta și asculta
La o micuță privighetoare
Ce prin arbori se dezmierdă.
O, vină la mine copiliță
Hai, vino, nu te sfi!
Nu-ți fie frică de-a mea vedere
Că-ți promit a te iubi.
Ți-oi da hrană și ce-i vrea
Cu-a mea mîină te voi adăpa
Și în colivia mai frumoasă
Ca pe o prințesă te voi așeza.
Mulțumescu-ți, fiu de rege,
De fericeirea ce mi-o hărăzești,
Decît prințesă-n colivie
Mai bine-n arbori va să fie!
Eu pe frunte-am sărutat-o
Și la urmă i-am șoptit:
— Văd, scumpa mea iubită
Banii nu ți-au folosit...

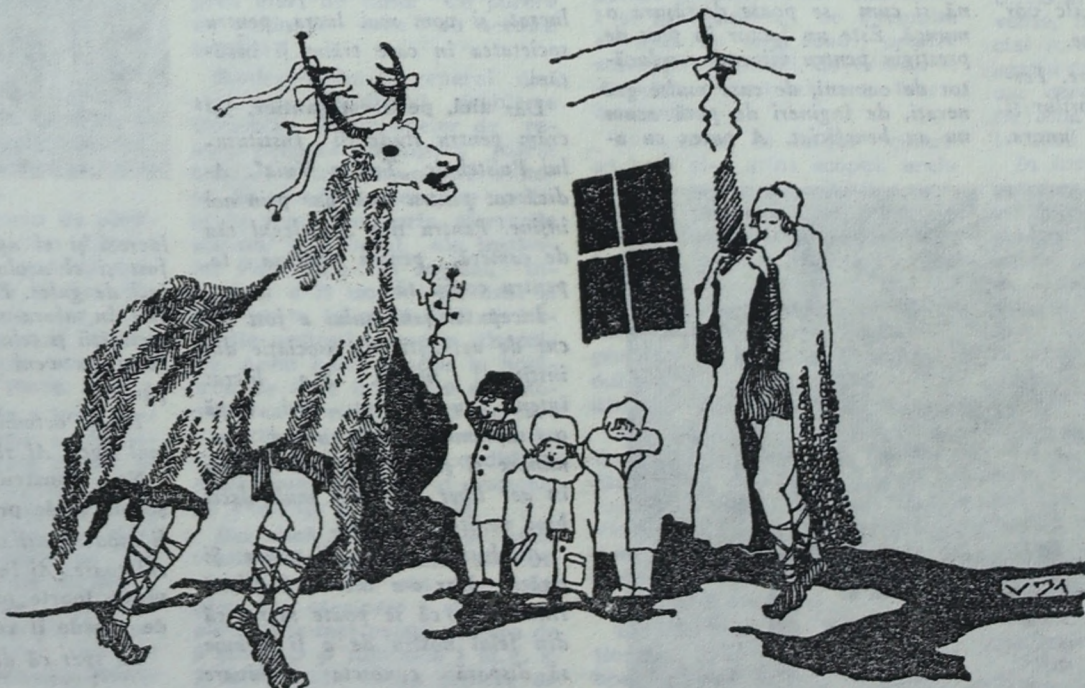
Există multe lucruri de spus, din punct de vedere al analizei stilistice, a formei de exprimare, dar spațiul și profilul revistei nu ne permit dezvoltări amănunțite.

Primele întâlniri amoroase, lasă în sufletul flăcăului de la țară nostalgia neîmplinirii:

Aseară și-arată seară
Mă-nțilni cu mindra iară.
Somolome dina, somolome dana,
Vin aș bea,
Somolome dina, somolome dana,
Țuică-aș bea!

Iar atunci cînd sentimentele reciproce ajung să fie cunoscute în sat, nu rareori deznodămîntul e trist, se ridică opreliști:

Io, băiat de frunte-n sat
Am ajuns condrii să-i bat!
Toate-s mindro pentru tine

Că te-ai legat de mine!
Lumea n' a sat mă dușmănește
Și părinții mă urăsc
Pentru tine mindră dragă
Că eu știu cum te iubesc
Și-astea-s mindro pentru tine
Că ți-ai bătut joc de mine!

Tubita cedează întruigilor și-și calcă dragostea iar flăcăul se instrăinează, încercîndu-și durerea înția durere, în vin și încercînd să răzbată tristețea cu vorbe sceptice de adolescent:

Lume, lume, dragă lume,
Cum trec toate-n tine
Trece aur și argint,
Trece tot ce-i pe pămînt!
Avuție, tinerețe, frumusețe,
Toate de pe lume pier
Chiar și lucrul cel de fier!
Cine nu-i mîncat de rele
Nu știe cînta de jale,
Lăsați-mă să vă cînt eu
Patima sufletului meu!
Ion își bea și Ion își cîntă
Durerea lui cea sfîmă...

Primele cunoștințe despre dragoste, ambigui, cărora dorința năvalnică le asociază teama, sînt legate de ieșirea tînărului în lume, după obicei înainte de a fi recrutat în armată. Iată un exemplu:

Bună dimineața nană,
Spune-mi mie cum te cheamă:
Ori te chiamă Solomie,
Ori ți-e numele Mărie.
— Pe mine mă chiamă Floare
— Cine mă iubește moare!
— Iubește-mă dumneata măi,
Să văd, oi trăi ori ba,
Iubește-mă și pe mine
Să fac armata cu tine!

Apoi, experiențele se succedă asemănătoare celor povestite de Slavici:

Bade, pălărie albă
Hai la luncă, taie iarbă

A mai trecut un timp, oameni, alte locuri și obiceiuri. Prieten al meu am spus „Viață fără de moarte și Norocul m-a condus”. Aș vrea să încep povestirile contează în primul rînd, bine ar trebui să le cînt. Ca vechime Obreja este jurul anului 1500, probabil un sat de graniță al imperiului a avut asupra oarece nucleu românesc. Pentru a junge comunități ternece frămîntări, datorită invaziei dușmane.

Pămînt

Asfel vatra satului s-a ars pînă în temelii. Același destin au avut și celelalte sate din jur.

Au rămas oamenii sărăciți, vîi, a Calvei, Verceroveni și alții. Aici sînt fii primilor români care au împletit clementinului roman dîndu-mă la urmele castro-roman pietruit Sarmizegetusa.

Felul în care au creat este materializat într-o ceasta este compusă din drum roman, pe care se stîlpii care susțin hoia.

Realitate și simbol. Mînt și oamenii sînt mînguri s-au păsărit intacte rea cu care obrejenii și-au dispărut colindete și drăguțele lor, „Cerbule” nenumărați virtuozii își sîntădată, iar nănașii prime altă valoare, aceste obiceiuri spirituale. Este vorba în rit al lor românesc la turese deosebit contemporan.

Această contemporană vechiul sat din valea I. mulțimea caselor noi, cu dlor apelor revărsate și mîndresc cu Obreja lor să-și primească oaspeții adună oamenii multor plin ospitalitatea oamenilor.

Și mai au ceva deosebit. Își cîntă bucuriile, necează așa a rămas și azi. Nu trîniși își amintesc de „Mindro de dragoste”, „A-nflorit un porumb”, „A-nflorit și n-o”, „Căci dușmanii n-au”, „Se duse și-l tăieră”, Tinerii cîntă „Românii”, „At întinerit cu”, „Pășunile călătoare”, „Copiii le plac visurile”, „Vreau ca totul”, „Un vis frumos”, „Ca soarele, ca luna”.

Nimic nu se petrece fără totul prietene. Mindria și anume cel al „Călușarii” cele mai dragi, cu el așarii care anul viitor au obținut însemnate oamenilor de-a face cunoștință.

Am vorbit cu mai mulți zovici Ion, cu toată vîrsta arate pașii citorva danificație. L-am întrebat compunea din două și se încheia cu o turile din timpul jocului „ori strigai, ori să că în jurul „Călușarii”, „căci nu e om să nu fie joc. Cu o zi înainte de fătuire la cîminul cultural generația nouă pe tema gîtesc încă de pe acum neîntrerupt.

Dar ceea ce ne-a impresionat a fost tinerețea lor. Nu a fost fiind bolnav la pat ne rugat să ne repete a tînăr moș Ion, însă ne plăcea voi uita nici pe Ion Găoilor” sau „Ziua breiului”. Tare necăjită trebuie să că ești în stare să te tînăr în jocul „Călușarii”.

Dragi mei obrejeni, și dacă aș fi rămas mai aflat. Dar sînt sigur că și dacă am reușit măcar să fii acolo și pe tine prieten.

cîntecului și jocului

Banat

...umuri lungi. Alți
...despre pămîntul
...comuna Obreja.
...câci ei
...pe ru ai înțelege mai
...document din
...mult înainte. Era
...Dominanța im-
...influență, de-
...pernic.
...trecut prin pu-
...apelor Dîstrei, fie

lăminareții

...satul întreg
...zdruncina pe-
...așezarea celor trei
...Obrejeni de
...crescut din
...span aceasta gin-
...la sat și la drumul
...străbunii lor
...naționale.
...ormată din vechiul
...contemporaneității,
...monatele acestor pă-
...pe aceste mele-
...dovodește ardoa-
...originea lor. Nu
...spărut pișării, ace-
...„Steaua” pe la
...Dîstrei și care are
...mai cu foc cu al-
...ne, dar totul are
...se cu alte valente
...rit strămoșesc, un
...care conferă un pi-

...plin amprenta pe
...urbanizare ridicat.
...satul supus caprici-
...ospodarii locu’i se
...cîtă minerie trebuie
...sărbătoare care
...mi. Am simțit din
...vorbese. Ei cîntă.
...timpuri străvechi,
...știe să cînte. Bă-

România

...nu și-am spus încă
...rejenilor este dansul
...leagă amintirile lor
...nivel artistic. „Călu-
...ani de la înființare
...ăstria și strădania
...ans al bărbăției.
...Călușari”. Moș Gro-
...ntată a ținut să-mi
...incărcăți de seni-
...cul. Am aflat că se
...suri, șase bătute
...privește strigă-
...ea fi vorba căci
...greu”. Am senzația
...va naște o legendă,
...el sau altul de acest
...avusese loc o cons-
...vechea generație și
...ești oameni își pre-
...100 de ani de joc

...deosebit la obrejeni
...Ion Munteanu, care
...vervă intimplarea
...sîit la noi cînd la-m
...„Nu sintem surzi”
...cul dumatile... Nu-l
...despre „Măsuratul
...cu „culcatul cinepui”.
...Moș Ioane mă prind
...cel mai sprinten
...din mijlocul vostru
...câ încă multe aș fi
...sărbătoarea voastră
...vingător, te invit să
...muscă.

Pune pălăria jos
Și mă sărută frumos,
Pune pălăria-n vatră
Și mai țucă-mă odată!
Dute-acasă, pune-o-n cui
Și la nimeni să nu spui,
De nevastă de-i fi întrebat
Tu să-i spui că nu mai sărutat!

sau:

Și aseară-am fost la moară
Cu-o țigă și-o iepscioară
Calul nu-i, iapa o țurără
Două roate nu-s de-aseară.
Morărița-i vinovată
Bat-o binele s-o bată,
Că m-a sărutat odată!
Floricea de măr acru,
Măiere ruptă din dracu,
Cînd își vede ea bărbatul
Udă cirpa, leagă capul,
Cînd își vede ibovnicelul
Seoate-ogînda, increață părul
Că așa-i mureea făcută,
Părul lung și minica scurtă!

Urîțenia, falsitatea și ipocrizia sînt biciuite fără milă, cu mult haz, astfel încît puse în circulație, cîntecele să sfichiuțase sfosele.

Mindra mea de astă vară
Poartă miere cu trei cară
Gura ei e tot amară,
Gura ei e tot amară!
Iar pe cea de-o am acum
Nu își poartă cu nici unul
Gura ei ca fagurul,
Gura ei ca fagurul...
— Ce te ții mindro făloasă
Că nu ești așa frumoasă
Te albești, te rumenești
Și gîndești că-nținerești?
Și mindra cînd bătrînește

Și cînd nu e rumenită
E ca dracu de urită!

*

În lumea satului, faptele mirșave, săvîrșite din gelozie oarbă, sfîrșesc oprobiul obștei și su-
fletul ucigașului e bîntuit de remușcări.

Toată lumea-mi zice mie
Că nu-s om de omenie!
De-omenie cum să fiu
Cînd am omorit un viu?
Și-alte rele n-am făcut
Și-am iubit ce mi-a plăcut,

*

Bătrînul, presimțindu-și moartea, ea pe ceva
firese, vrea s-o biruie cu cîntism, își evocă dra-
gostea și cărările:

Vai, sărace cărările mele
Cum crește iarba pe ele
Și mă plîng mindrele mele
Lasă plîngă cît o vrea
Că eu singur rîd de ea!
— Rîde bîd ță, rîde
Dar nici eu n-oi vrea a plînge!
— Ba plînge-mă eu dor

Că am ajuns vremea să mor...

Iar sfîrșitul nu-l resemnează pe fostul „lotru”
și „jucător și cîntător” din doina de mal jos cî
îl pătrunde lent, ca un somn umbrat prin care
se reintegrează în circuitul natural, alintat de
elementele naturii, iar pădurea rămîne pătrun-
să de dor:

Păhinaș cu frunza lată
Și cu umbrița rotată
Lasă-mă la umbra ta
Pe mine și pe mindra
Că nimica n-oi strica!

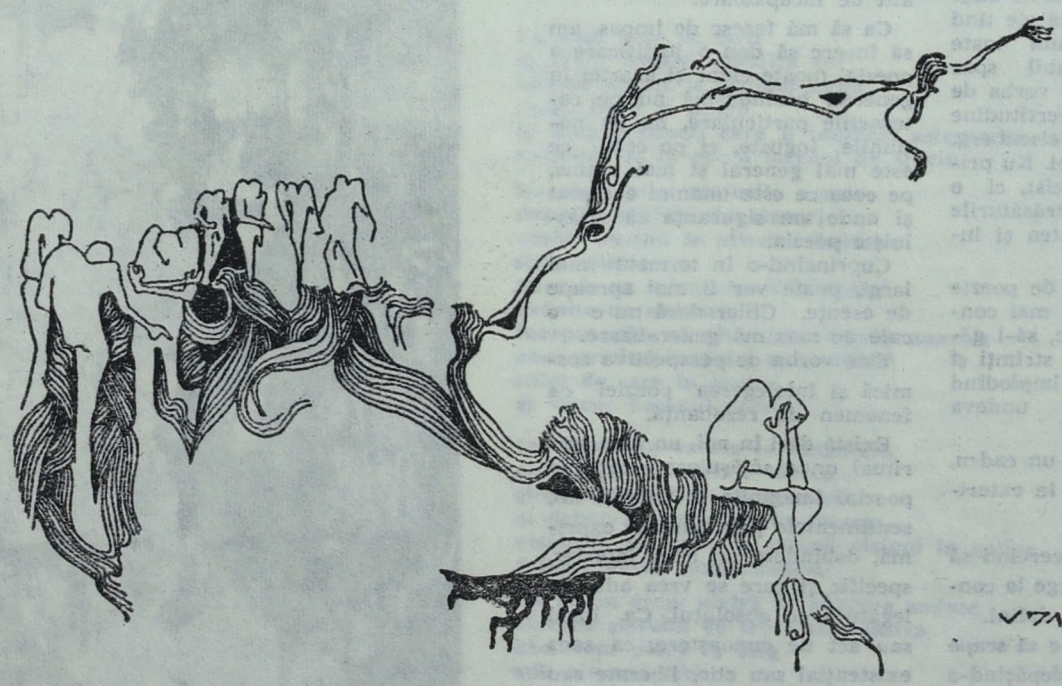

V 74

Dă-mi numai o rămurea
Să-mi atîrn armele-n ea
Și să dorm la umbra ta!
Iară codrul cel vestit
Dovedea c-am adormit,
El cu vînt m-o viscolii
Și cu flori mă va acoperi
Și cu ploaia mă va răcori...
Dar de-odată, codrule,
Trece-or toate florile!
Că vremea trece, vremea vine
Și a mea'napoi rămîne...
Vai de mine, mor și mor
Și în codru las mult dor,
Că și eu am fost fecior,
Jucător și cîntător,
Drăgălaș nevestelor
Și lotru al pădurilor!

*

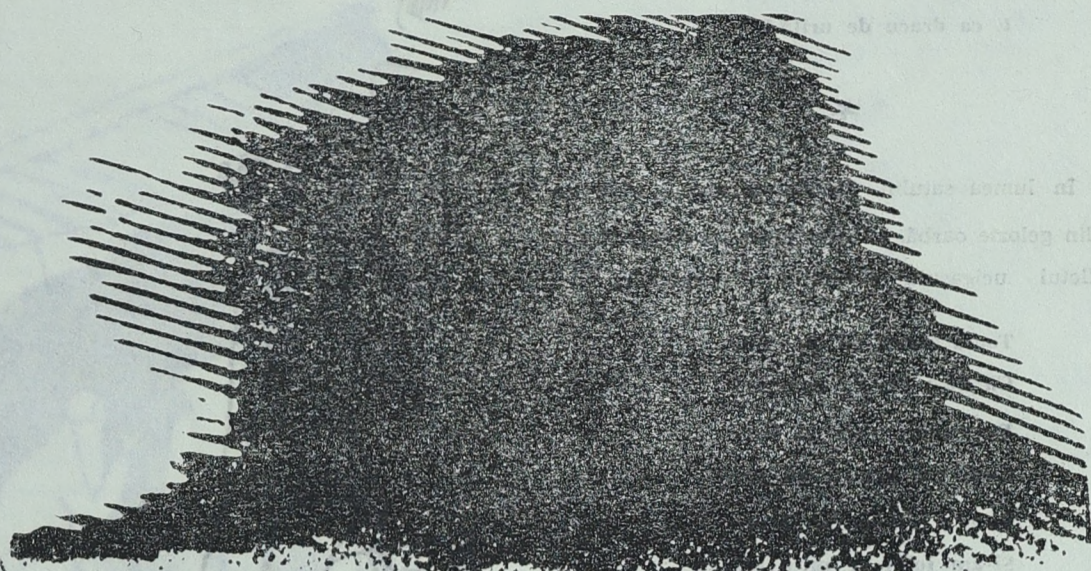
Modestă descindere în tezaurul popular și su-
mară analiză a culegerilor, contribuția noastră
încearcă să afirme nu atît valoarea folclorului,
demult și unanim recunoscută, cît necesitatea
menținerii contactului cu izvorul obîrșiei lite-
raturii și spiritualității noastre, chiar și aceasta
fiind știută, să impulsioneze prin exemplu, să
încînte prin sinceritate

V 74

Pagină realizată de: RADU POPA și
MICHAEL IOVIN arhitectură

Poezia ca fenomen de rezonanță

S-au încercat nenumărate justificări ale poeziei și care-i creează un spațiu teoretic exterior, care de fapt nu-i aparține.

Nu-i aparține, pentru că justificările esențiale și care măsoară dimensiunile acestui spațiu sînt ale unor domenii care nu sînt poezie, ci au numai tangență cu ea (sociale, psihologice, ontologice, mistice, transcendente etc.)...

Pentru prima oară de-a lungul istoriei, poezia modernă încearcă să se justifice prin ea însăși.

Ea „se vrea unicul loc de întâlnire al absolutului cu limbajul. Astfel lirica s-a ridicat la o culme pe care nu o mai atinsese niciodată în literatură de la Antichitate încoace. Dar nu e o culme fericită. Ii lipsește adevărata transcendență. Ii lipsesc zeii”.

(Hugo Friedrich — *Structura liricii moderne*)

Și ca urmare este inevitabil un naufragiu în infinit.

Poziția o acceptă și Nicolae Manolescu.

„...poezia are acum o conștiință de sine, și deci o existență proprie, după legi care sînt numai ale ei, o evoluție, o mișcare previzibilă în timp și spațiu...”

Gestul creator, se substituie creației, cuvîntului și e preferată absența cuvîntului, fie că e o absență adevărată fie că este un joc de silabe, adică o muzică”.

(Nicolae Manolescu — *Meta-morfozele poeziei*)

Oricum echilibrul e fragil și îmi sună în urechi clopotele de alarmă. O construcție ideală a poetului și care îi scapă de sub control, dobîndind conștiință de sine și o evoluție interioară, proprie, are un iz de „artă pentru artă”.

Mi se pare atins conceptul de „poezie pură” și care, nu poate decât să genereze neliniște.

„Poezia pură” e momentul sublim în care, în mod armonios, propoziția își uită conținutul. E versul care nu mai vrea să spună, ci doar să cînte”

(A. Berne — *Joffray*)

Oricare ar fi justificările aduse poeziei, mi se par că ele tind spre un impas, așa cum toate fluviile tind inevitabil spre mare. Se pare că este vorba de un fenomen de incertitudine analog cu al lui Heisenberg, transpus în planul artei. Nu privit unilateral, mecanicist, ci o analogie complexă cu trăsăturile ei specifice, cu realitatea și lumina ei proprie.

Cu cît ne apropiem de poezie și vrem s-o justificăm mai convingător, mai categoric, să-i găsim termenii esențiali, strîmți și de adîncime, ea scapă implodînd noțiunile și reapărînd undeva în spatele lor.

Paradoxal, fixîndu-i un cadru, ea nu e în interior, ci în exteriorul acestuia.

George Călinescu încercînd să definească poezia, ajunge la concluzia că nu se poate defini.

Nichita Stănescu pare să scape din această situație depășînd-o prin maximă generalizare.

„Poezia nu este numai artă... Ea se exprimă în primul rînd prin artă. Înțelegerea poeziei numai ca artă sărăcește noțiunea de poezie. Ea nu este un mod de existență, ci o componentă fundamentală a existenței...”

...Exprimă libertatea speței în raport cu existența... istoria încă neîmplătită a viitorului în punctele lui de aspirație”.

Totuși mi se pare prea curajoasă o atare poziție pentru că pot emite aceleași pretenții de maximă generalizare și celelalte aspecte ale artei, chiar și multe altele aparținînd altor domenii, ori inima noastră nu poate fi atît de încăpătoare.

Ca să mă feresc de impas, am să încerc să dau o justificare a poeziei (poate chiar și a artei în general) bazîndu-mă nu pe categoriile particulare, nu pe noțiunile înguste, ci pe ceea ce este mai general și mai extins, pe ceea ce este unanim acceptat și unde am siguranța că sălășluiește poezia.

Cuprinzînd-o în termeni mai largi, poate vor fi mai aproape de esențe. Chiar dacă nu e o cale de maximă generalizare.

Este vorba de perspectiva cosmică și înțelegerea poeziei ca fenomen de rezonanță.

Există deci în noi, un plan spiritual unde sălășluiesc creația și poezia. Imaginile și trăirile lui, sentimentele prin care se exprimă, dobîndesc un ritm interior, specific și care se vrea adus în legătură cu absolutul. Ca ideal sau act de cunoaștere, ca sens existențial sau etic, liberate sau neputință, împăcare cu soarta

sau neîmpăcare.

Mai mult, o întreagă pleiadă de psihologi, esteticieni, literați, atribuie acestui plan spiritual, pietrele de temelie ale unei culturi sau ale unei opere literare: intuiția spațială, temporală ale acestui plan, adică legătura lui cu universul, cu absolutul, cu epoca.

Lucian Blaga, în „Orizont și stil” se oprește la trei tipuri fundamentale ale acestui timp interior și care prin combinare le pot genera pe toate celelalte. Este vorba de timpul havuz, timpul fluviu și timpul cascadei.

Esențial pentru lucrarea de față este însă faptul că timpul interior se scurge altfel, după un alt ritm decît cel exterior cosmic.

Acestui timp i se poate atribui, generarea de tensiuni artistice și care imprimă poziția luată față de absolut.

Alura acestor tendințe:

- incisivitate, revoltă, distrugere, eșuare în infinit.
Le Rimbaud
- retragere în neant, poezie în stigerea cuvîntelor.
la Mallarme
- retragerea în minuscul, găsirea infinitului în finit, la arta indiană și orientală în general.
- identificarea și expansiune în univers — filozofia clasică germană.
- coborîrea în universul interior — la romantici.
- așteptare pasivă a revelației coborîrea harului.
- pornire în căutarea febrilă a adevărului etc. etc.

Pe de altă parte, alături de timpul acesta interior și care ține de conștient, subconștient, inconștient sau chiar supraconștient după unii, există timpul exterior, universal și cosmic.

Nu măsurat cu ceasornicele, ci de mersul astrelor pe orbite, vagabondașul galaxiilor, eternul ritm al valurilor mării, marele.

Confer artei, poeziei în general și metaforei în particular, meritul de a face legătura între acești doi timpi adică de a le aduce ritmurile la rezonanță.

Și acest lucru se poate face în mai multe feluri.

1. În accepțiunea pozitivă a cuvîntului, înseamnă tulburarea ritmului interior, ridicarea lui la rezonanță cu cel exterior și cosmic. E o tendință ce vrea să ne facă universali; tinzînd spre identificarea cu cosmosul. Dar o astfel de expansiune și risipire ne face oarecum depersonalizați, realizînd o unătate ca act de cunoaștere, care depășește semnificația romantică a principiuului unității totului.

Ritm cristalin, metafore limpezi și profunde.

Mi se pare că opera lui Eminescu aparține cu fiecare vers acestei tendințe nestăvilite.

2. În accepțiunea negativă a cuvîntului, înseamnă coborîrea ritmului cosmic la cel interior, copleșirea sufletului de coborîrea elementelor cosmice, tușurarea lui și ca urmare o rezonanță a timpului cosmic cu cel interior.

Orice mișcare e o coborîre în universul interior, devenit acum infinit. Tot o deschidere spre cosmos, dar prin virtuți de adîncime, spre același absolut devenit acum în interesul sufletului nostru.

Mi se pare exemplificat de Blaga, fără uțima perioadă a creației sale.

3. Rezonanța timpilor la un ritm care nu aparține nici unuia — nu mi se pare esențială.

Aceste poziții nu înseamnă a înțelege poezia numai ca o chestiune de ritm, și ca atare numai succesiunea silabelor și accentelor ar fi importantă.

Ritmul acesta înseamnă mult mai mult, succesiunea imaginilor sufletești, a sentimentelor, a mesajelor primite, a emoțiilor, a stărilor mai mult sau mai puțin deslușite, a logicii, a cunoașterii, a întregului mesaj uman ce se comunică prin artă.

Justificarea poeziei, ca fenomen de rezonanță cu absolutul, se adaugă și întregeste toate celelalte justificări despre care am vorbit la început, ca o componentă a aceluia spațiu teoretic.

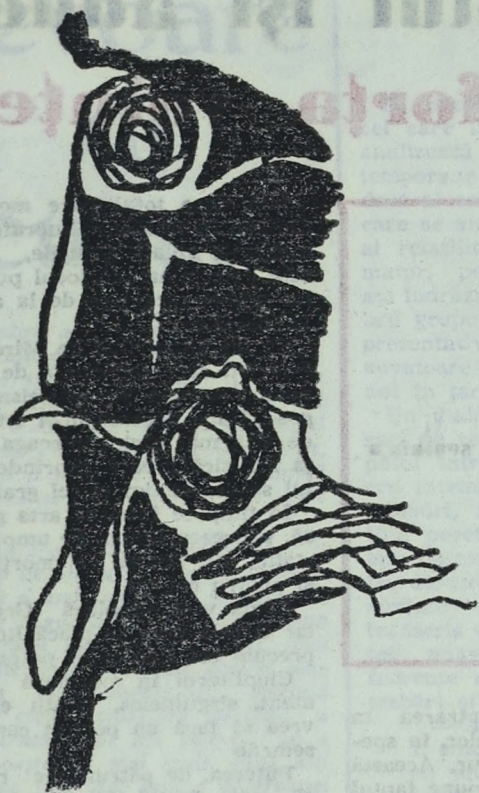
Cu ajutorul ei se pot aduce contribuții la înțelegerea și interpretarea unor mari poeți. Fără această posibilitate ar fi fost o încercare teoretică sterilă.

LUCIAN GRUIA
electrotehnică III

michael iovin

RASFRINGERI

*Efortul, gratuit în aparență, care a rodit aceste dibuiri poetice nu înseamnă talent ci căutare înfrigurată.
Crimpele se vor nu născociri cât revelații ale simirii iar zborul frânt al cuvintelor în văzduh e oglindirea tăcerii terestre a ceea ce cu mult mai mult și pur, trăim în abisuri.*

MICHAEL IOVIN
Arhitectură II

Poveți

In rana clipeilor de-acum,
aproape de iarba izbucnită
în răcoarea treptelor de har
pe unde se preumblă-n pas desculț
făpturi cu talia albastră,
in poala pietrei de hotar,
adormi ca o mireasă
cu fruntea aplecată
sub cununile solare
și sufletul și brațul
impovărat de mîngă'eri.

Același cer

Tu — lacrima din ochiul stîng
Eu — lacrima din ochiul drept
al aceleiași singurătăți
lacrimile se preling
curat se ating
pe marginea de lut
a ulciorului din care bea
Inorogul mut
și-n care se cuprinde lir
aceleiași cer
aceleași stea...

Dimineața după bal

Se făcea ziuă
cînd pămîntul ne-a vărsat
pe miriște
mai bătrîni cu-o amăgire
făpturi singuratice
lingă mormanul de cenușe
în toișe dormeau șerpui
roua s-a risipit
cu filșitul hieratic
pe umerii trudei noastre
și nu mai sînd boabe de coriandru!

Jui Bzîncuși

Adevărat vă spun la marginea serii
și duhul mi se tulbură
căci mulți întind cu mine-n blid
La Masa tăcerii.

Sub pecetele de sare
Lacrima se face singe,
Pe aproape liniștea răsfrînge
Zvonuri de cocoși.

M-oi cobori de-acuma singur
Cu pașii fierbinți
La Poarta sărutului
Inerustată cu arginți.

Căci toți întind cu mine-n blid
La masa fără miri
Masa de taină
Sub coloana mirabilei deveniri.

Pastel

Porumbeii de pe miriște
s-au întors sub streșini,
duhul orb hulește-n zbor
bronzul orelor.

Undeva, la poarta mirelui
fecioarele își sparg ulciorul,
vestea blindă prin oglinde
se prelinge spre tărîm.

In aer, urmele de cuncubec
nase aureole.

De aduceze aminte

Cu răni arse de colb
și ochii istoviți de-atîta cer
iată-ne ajunși la tărîmul unde
curge lapte și miere
la umbra stîncii care a împlinit așteptarea
r.sipindu-și in poală lacrimi de siliciu.

Noaptea, prin corturile noastre
demult subțiate de vînturi
păsări purtau în pliscuri departe
stiele călătoare,
toișele ne infrunziseră în desagi
hrănite cu sudoare,
incepuserăm să uităm de femeile noastre
care privind înapoi s-au prefăcut
stîlpi de sare in pustiu
și visam limanul acesta.

Iar acum, in vreme ce dulgherii,
cioplitorii și bătrînii vîslăși
și-au atîrnat harfele in sălcii
și doboară cedrii pentru catarge,
visătorii, pe prundiș, adună nisipul in palme
măsurîndu-ne singurătatea.

Vă lăsăm drept piatră de aducere aminte
tăcerea șlefuită de trecerea noastră
căci vom pleca in larg
sub pleoapa serii

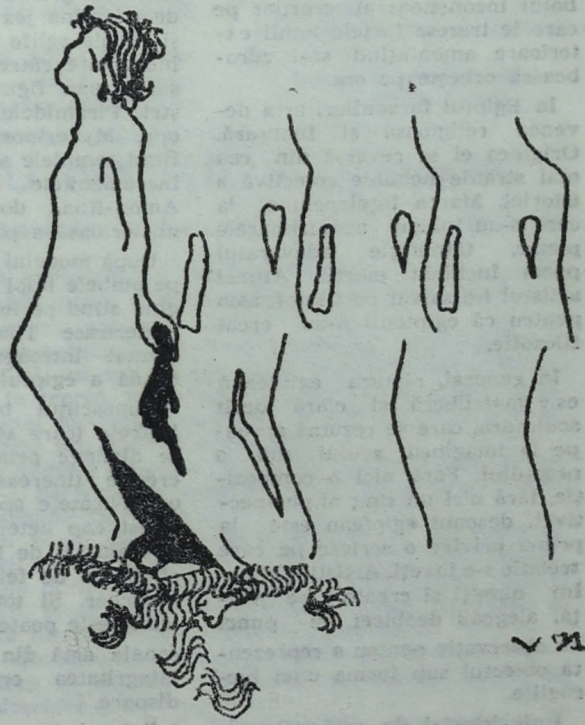
deîndată ce pasărea va fulgera
spre ostrovul luminii depline.

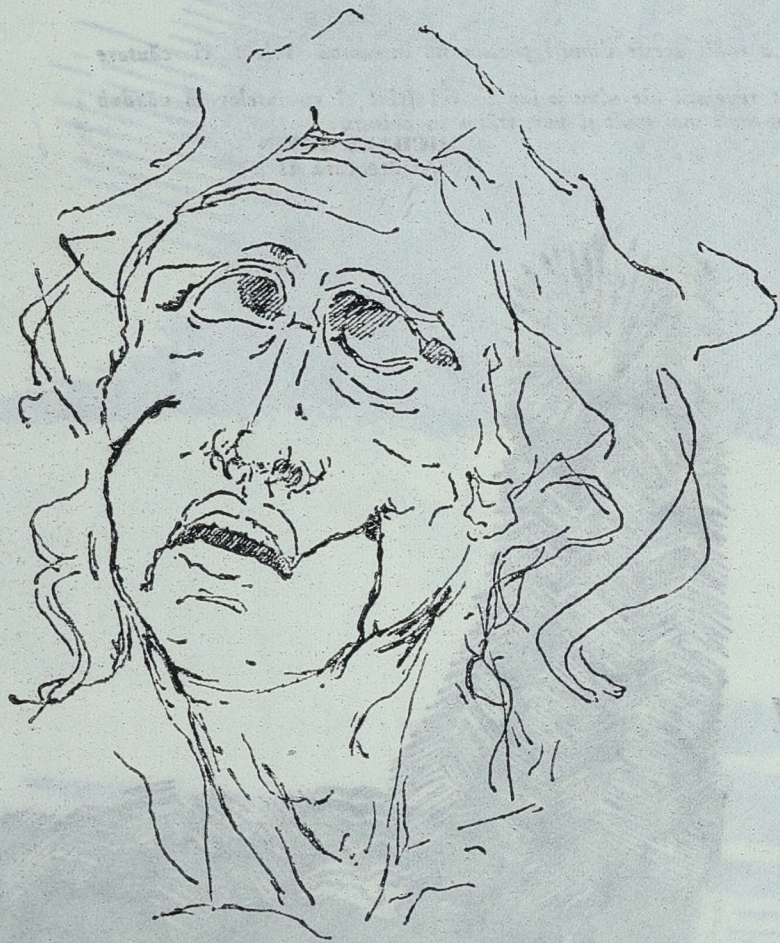
Pozitel de mace

Marea sfîrșește micăieri
unde tainic, se-nfiripă noaptea
pe sub pleoape curgătoarea
in adîncuri
pe prundișuri diafane.

Acolo, unduind fremătătoare
Incepe nesfîrșită — marea...

Moment unic în istorie, când Egiptul își aduce misterul, Grecia rațiunea, Roma forța voinței

S-a dezlănțuit pământul când suferea
Faraonul îmbălsămat în enigmatică piramidă
Cu toate că Cezarul prefera mormintul celor vii
Decît al celor morți, cînd
Nero preafericitul a dezvelit Coliseul răstigniților
În marea Romă unde
Statui pure incredințate spațiului increment în
Toate profilurile sale dezvăluie
Dorința omului de a mîngia suprafața formelor
În timp ce intenția psihologică deslușea cu încredere suprafața
Figurilor.
Statui enorme, sfîncji, temple gigantice
Pietre uriașe sub care orgoliul regilor strîvește
Mulțimile ce se mîngie cu orgoliul de a face zei,
Ne împing spre o tăcută privire și gîndire.
Și totuși arta ne poate spune de unde venim
Și încotro mergem.

La ieșirea din preistorie, atunci cînd neoliticul a făcut loc primelor imperii care aveau să dea semnalul de pornire civilizației noastre, misterul universului se exprima în zeii care erau depozitarii acestuia, în primul rînd în înfățișarea pe care o dă arta. Dar în Egipt sau în Mesopotamia, zeii purtau adesea deasupra trupului lor omenesc un cap de animal, aceasta pentru că trupul nostru fizic este comun cu cel al animalului. Omul este liniștit pentru om, deoarece posedă un chip pe care se pot citi sentimentele și gîndurile care devin astfel percepibile, inteligibile.

Bineînțeles, animalizarea zeilor primitivi se explică din punct de vedere istoric prin totemurile primelor triburi care se plasau sub semnul unui animal sacru.

Și totuși această nevoie de a dezumaniza înfățișarea zeilor, de a le da un caracter orb și crud, închis pentru sentimentele inimii noastre, este în esență simbolul inconștient al teroților pe care le trezesc forțele lumii exterioare amenințînd să-l zdrobească orbește pe om.

În Egiptul faraonilor, arta devine religioasă și funerară. Originea ei se revărsa din cea mai stranie nebunie colectivă a istoriei. Marca înțelepciunii la care s-au înălțat nemuritoarele pietre, tănuiește adevăratul poem închinat morții. Atunci artistul l-a salvat pe filozof, asta pentru că egiptenii n-au creat filozofie.

În general, pictura egipteană este mai liberă și clară decît sculptura, care se rezumă aproape la imaginea zeului sau a preotului. Fără nici o compoziție, fără nici un simț al perspectivei, desenul egiptean este la prima privire o scriere pe care trebuie să o înveți. Artiștii Egiptului numiți și creatori pe viață, alegeau de obicei un punct de observație pentru a reprezenta obiectul sub forma unei hieroglife.

Unii istorici de artă afirmă

cu seriozitate că reprezentările egiptene pe suprafețe plane, nu ar fi „corecte” și că pot fi comparate cu desenele executate de copil sau de sălbateci.

La începuturile ei, sculptura egipteană avea de îndeplinit un singur scop: să redea în piatră lut sau lemn figura celui decedat.

Sculptorul era considerat ca „acela care menține viu”. S-ar putea emite aceea ipoteză care presupune că la baza sculpturii egiptene se găsește măștiile mortuare care se luau celor decedați care erau mult prelucrate apoi.

Structura statuiilor destinate mormintelor, dezvăluie în aparență o simplă reproducere creativă a unor concepții foarte vechi. Sculptorul pare a fi un geometru și poate totul. Geometria cubului modelează structura corpului și a feței. Nu se știe precis, dacă a cioplit sfîncile în chip de coloși sau pur și simplu a dat coloșilor înfățișarea sfîncilor. Săliile imense săpate în masivele granitice sînt acoperite de sus pînă jos cu basorelieful și cu hieroglife pictate; fațadele îndreptate către Nil iau înfățișarea unor figuri gigante, monștri, Piramidele, Chepren, Cheops, Mykerinos, cunoscute ca fiind templele soarelui, par a fi incremenite rugăciuni către Amon-Rha, dominînd tăcerea misterioasă a pămîntului.

După modelul lui Osiris „stînd pe ambele tălpi în mers și mergînd stînd pe loc” precum îl caracterizase Thomas Mann, s-a format întreaga sculptură rotundă a egiptului.

Cunoscutul bust al reginei Nofrete (care se află la Berlin) se distinge prin fermăcătoarea creație tinerească imbinată cu o delicatețe aproape morbidă. Acest cap neterminat poate fi pus alături de Mona Lisa și de chipurile de fețe pictate de un Vermeer. Și totuși „arta egipteană este poate cea mai impersonală artă din cîte există”. În integritatea creațiilor, artistul dispăre.

Egiptul, în perioada sa de de-

clin a mîngiat trupul femeii cu aceea pasiune căsă pe care numai Grecia a cunoscut-o după el, dar pe care ea n-a exprimat-o poate într-un fel atît de religios.

În timp ce arta egipteană se adîncea în propria sa tăcere, „miracolul grec” s-a simțit a fi necesar.

Arta grecească, cea mai înțeleaptă, cea mai rațională dintre toate, ne apare monstruoasă, cu toate că n-a creat niciodată vreun monstru, este mai mincinosă însă decît arta Egipteană sau Chineză și totuși umanismul își are originea în această credință în realitatea acestei minciuni.

Forma greacă, perfectă la modul ideal, se exilază involuntar. Artistul grec, fiind în început doar un artist-spectator, a transformat omul într-un idol pe care l-a așezat la extremitatea efortului. Noblețea greacă, a recunoscut puritatea egipteană, pe care într-un tirziu apropiat, o va adopta cu destulă siguranță.

La început, în picturile de ceramică au dominat figurile negre, care au fost înlocuite prin figuri roșii, cea mai importantă formă de manifestare plastică; au constituit-o teracotele din Ranagro, pe care se executau teme din viața de toate zilele. Maeștrii în teracotă imitau adesea pe mari sculptori în special pe Praxitele.

În pictura existentă, portretul grec, era mai slab decît portretul egiptean. Cînd Fidias și-a immortalizat propriul chip (pe scutul Atenei) a fost acuzat de blasfemie. Fiecare pictor încearcă noi sisteme. Astfel Apolodor din Atena începe să redea umbrele figurilor, Parhasios finețea modelării, Demetrios din Alopeke caută mai mult asemănarea decît frumusețea, Policleet abordează proporțiile pătratică. Sîntem în perioada frescelor și picturilor murale. Nu lipsită de grație este „Nunta Aldobradina” (Vatican).

Sculptura greacă se naște pe stadion, s-a dezvoltat paralel cu gimnastica și cu cultura fizică. Iată Olimpia și Delphi cu coroana de măslin.

Aici au învățat să privească cu castitate un trup gol, nuditatea fiind considerată ca plăcută zeilor. Iată de ce a apărut în sculptura greacă, acel tip de statuie a unui om gol „kouros” și a celei fete numită „kore”.

Sculptorul grec, liber să exploreze după placul său lumea aparențelor, nu poate să nu-și dea seama că, descoperind legăturile dintre planuri, va descoperi raporturile care leagă omul cu toate fenomenele sensibile care ne dezvăluie universul. La apogeul artei grecești, Protogoras susținea „Omul este măsura tuturor lucrurilor”. Această

afirmație va nota intrarea în artă a teoriei numerelor, în special a secțiunii de aur. Această „sectio aurea”, presupune faptul că proporțiile ideale sînt chiar acele care se pot deduce din corpul omenesc, atunci cînd el se apropie de tipul său desăvîrșit.

Sculptura filozofică se naște din libertate și moare prin ea, (după cum afirmă E. Faure) spiritul filozofic se naște odată cu statuile din Egina. În figurile aurite ale lui Zeus sau Atena, într-o absolută spiritualizare, a incrementat armoniosul acord dintre inteligență și inimă.

Încă din epoca arhică: existau statui ca „Femeia din Samos” sau ca acea „Orantă de la Acropole”, al căror chip te poartă cu gîndul la chipul fecioarelor gotice, prin acea bucurie naivă de a trăi care le iluminează dinlăuntru. Femeia nu se mai dezbracă, ci e dezbrăcată (școala Praxitele). Afrodita nu mai iese din mare, ea intră în cada de baie. (Și astfel prin critică și senzualitate, Grecia se apropie de omul adevărat pentru a uita omul posibil).

Iată deci totul pare modelat dinlăuntru în afară și suprafețele, mișcările chiar golurile, totul este determinat de jocul puterilor adînci care trec de la artist la materie.

Să nu uităm nici de Miron și Policleet, care reprezintă de fapt două curente ale clasicismului grec. După părerea unor istorici de artă mai vechi, întreaga viață artistică greacă cuprinde stilul sever, sublim și cel grațios.

În timp ce înflorea arta greacă, se trezea Roma. Se umple de statui, atît pentru cei morți, cît și pentru cei vii.

Roma vrea să placă Greciei, iar Grecia vrea să placă Romei, precum cel slab celui puternic.

Cioplitorul în marmură este atent, sîrguincios, cîștit el nu vrea să facă un portret care să semene

Puterea, de pătrundere redusă, grija destul de accentuată pentru exactitate caracterizează în cea mai mare parte artistul roman.

Artistul nu minte, nici modelul. La Roma, adevăratul artist este inginerul. Om al plăcerii, pozitivist, romanul abordează speculația, ideea generală, simbolul.

Arhitectura religioasă oficială este copleșită de ornamente, quadrice, basorelieful, alegorii, coloane false.

Coliseul nu-i decît formula de piatră a nevoilor monstruoase ale poporului — rege.

Roma, voluntară și închisă, își deschide porțile spre o renaștere care va trezi sufletul artistului.

GEORGE PALL SANISLAU
Arhitectură II.

Bibliografie:

Dumitru I. — *Frumosul în filozofia clasică greacă.*
M. Alpatov — *Istoria artei.*
E. Faure — *Arta medievală.*

Izvoare de cultură

Trăim astăzi într-un univers multidimensional care ne răspîndește spiritul în toate direcțiile sale. Datorită acestui fapt tot mai mult avem senzația că timpul se micșorează. Ora devine minut, minutul secundă, încît se întîmplă adesea să nu mai percepem acest timp.

Antagonismul dintre spațiu și timp ne produce o stare substențională și astfel existența noastră devine o goană continuă după timp pentru a putea investiga cît mai multe coordonate ale acestui univers multidimensional. Aceasta este cred o trăsătură specifică a studentului de azi interesat în a cunoaște cît mai mult. Pînă aici nimic rău. Am însă o observație și o sugestie.

Se întîmplă ca acest torent al vieții noastre să ne conducă aple pe o albie mai puțin adîncă, superficială. Cu alte cuvinte s-ar putea să alegem drumul cel mai ușor.

Să nu mă înțelegi greșit. Nu am intenția să devin un moralist. Am doar senzația că nu este în-deajuns o suprafață mare de cunoștințe ci și o adîncime corespunzătoare. Aici nu este vorba de cultura noastră tehnică, căci la noi ea există oricum. Mă refer la latura cealaltă, care ține în primul rînd de condiția noastră de oameni, de stăpîni ai pămîntului. Oare care sînt coordonatele acestei culturi și cum putem prin intermediul ei să ne desăvîrșim.

Propun pentru aceasta să urmăm albia torentului spre izvoare.

Muntele din care susură esența noastră este un colos format din trupurile împietrite ale lui Decebal, Mircea cel Bătrîn, Ștefan, Mihai și încă mulți părinți de-ai noștri. Din privirile lor senine și pline de viață citesc gîndurile de libertate și prosperitate pentru copiii urmași.

Torrente involburate, cunoașteți viața acestor eroi din care vă trageți? Dar gîndurile lor, frămîntările lor?

Ne naștem în sunet de doină, adormim sub mîngîieri de luceferi, ne deșteptăm peste lanuri aurii, visăm despre Făt-Frumos și simțim permanent suflul pămîntului. Este cald și puternic, duos și dureros, aspru și bun, este al nostru, este românesc. Dragi torrente oare aveți puțin timp pentru durerile și bucuriile voastre. Ascultați din cînd în cînd doina, citiți luceferii noștri și lăsați-vă mîngîiați de ei, priviți peste lanurile aurii și mai ales visați. Visați mult și sint sigur că veți alege albia mai adîncă, mai domoală. Veți aduna în apele voastre mult pămînt de-al nostru și cu cît veți fi mai adînci, cu atît pămîntul va fi mai străbun. Curaj și demnitate pentru a adînci o istorie și o cultură, pentru ca apoi să o duceți mai departe. În drumurile noastre să nu uităm un lucru important. Izvoarele noastre.

Aceasta ar putea fi un punct de plecare.

RADU TUDOR POPA

Creăm pentru PUBLIC

Pe urmele lui Umberto Eco, cel care în „Opera deschisă” analizează subtil poeticile contemporane din punctul de vedere al relațiilor de consum în care se situează opera de artă, al relațiilor operă-artist-consumator, pe urmele lui Așadar, am îndrăznit un dialog cu membrii grupului Sigma 1, grup reprezentativ pentru tendințele novatoare din artele vizuale la noi în țară.

Un dialog prelungit în ceasuri de seară la atelierul grupului într-o atmosferă de lucru intens. Modele, machete, tablouri, fotografii, toate purtînd pecetea pasiunii ultime, a entuziasmului creator, a forului dăruirii totale. Din ultimele cuvinte schimbate atunci, am transcris pentru cititorii revistei noastre, cu aproximațiile inerente reamintirii, câteva întrebări și răspunsuri:

— Așadar cine este Sigma 1, cînd și cum a luat ființă, ce profesune de credință are?

Primele tendințe de apropiere s-au conturat încă acum 5 ani. Existau afinități spirituale în preocupări comune legate de studiul formelor.

La expoziția regională din anul 1966 am constituit Grupul III, (individualitatea fiecărui se păstra încă, numele grupului o sugera, eram pentru „om și lucrare”) remarcate pentru încercărilor de formalizare a limbajului plastic.

După 2 ani, la expoziția din București de la Kalinderu prezentăm lucrări ce vădese acuratețe, meticulozitate: structuri variabile, proiecte cinetice, folosind din plin alte materiale decît cele ale picturii tradiționale, materiale puse la dispoziție de dezvoltarea tehnicii: fire sintetice, plexiglas, metal, sticlă.

În lucrările noastre e mereu prezent un principiu de ordine. Repetiția elementelor, mișcarea virtuală, lumina-culoare, structurile transformabile, sînt tot atîtea principii de lucru. Astfel la două structuri suprapuse se realizează o dinamizare a ansamblului prin mișcarea spectatorului, urmărindu-se de fapt tocmai înlăturarea celor două, o organizare nedeterminată și spîrgînd astfel tiparele tipului de artă împietrit.

Aceste preocupări sînt continuate pe un alt plan calitativ la Bienala de Artă Constructivă de la Nürnberg unde grupul face cunoștință cu lumea constructivă din plastica de azi. Aici am observat că arta nu mai stă în muzee ci urcă jos, în viață, aparține din ce în ce mediului cotidian.

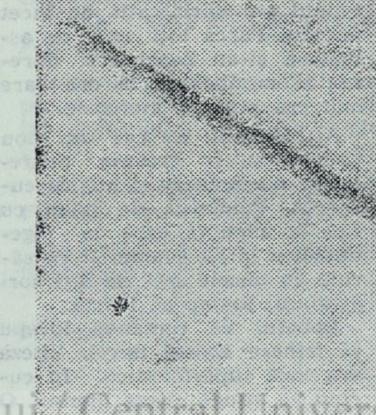
Urmează un an pedagogic, grupul se întărește cu forțe noi (avem printre noi acum și un

matematician) devine Sigma 1, sumă și unitate.

Se produce de fapt o continuare și un salt pe planul teoretic, o schimbare în concepția de lucru a noastră nu mai ținem neapărat, la eul nostru cît la eul grupului. De fapt nu se mai vorbește despre o personalitate la mod individual,

— Aportul matematicii în arta cinetică este apreciazabil. Oare matematicianul dublat de un pictor n-atinge niște tărîmuri de esențe tari, spre care singur n-ar putea sau n-ar ști să ajungă?

Clasificarea activităților umane nu poate fi liniară ci conturează o rețea foarte complexă, o formă geometrică cu

părțile sentimentale ale ei au suferit o mutație în social.

Dacă am vrea să sugerăm o schemă a grupului nostru, aceasta ar prezenta niște cercuri intersectându-se, nici unul redundant, fiecare schimbîndu-și orbita.

La noi ca și alurea, ideile se nasc individual și se realizează colectiv, procesul de creație este conștient.

— Credeți că s-a atins dintr-o masă de informații și un minim de înțelegere inclusiv contează „tersiunea acelu punct în artele vizuale în care problema frumosului nu se mai pune ci e-garantată?

(citez din lucrarea esteticianului italian)

Ritmul tot mai accelerat al vieții contemporane scurtează viața muzeelor dar prelungeste arta spre cotidian: obiectele cotidiene sînt acum create ca forme.

— Aportul matematicii în arta cinetică este apreciazabil. Oare matematicianul dublat de un pictor n-atinge niște tărîmuri de esențe tari, spre care singur n-ar putea sau n-ar ști să ajungă?

Clasificarea activităților umane nu poate fi liniară ci conturează o rețea foarte complexă, o formă geometrică cu

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

gîndirii, cere un serios efort de înțelegere.

De lucrat însă, lucrăm nu pentru un Napoleon ci pentru o sută de Napoleoni, creăm pentru public.

De altfel, rezultatul cercetărilor de atelier trece direct la elevi în procesul de instruire de la liceul de arte plastice care a devenit acum liceu experimental profilat pe studiul for-

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

— Credeți că tendințele actuale în artele vizuale de a gîndi și sugera posibilul, publicului sau snobismul e acela care vă aduce vizitatori în expoziții? Ce-ați făcut și ce veți face pentru a vă apropia „marele public”?

În cazul nostru nu e vorba de snobism cît de o anumită curiozitate care împinge publicul în expoziții. Aici totul e ca o jucărie, apare plăcerea jocului, elementul surpriză.

Ne adresăm nu atît inimii cît inteligenței!

Vizitarea unei astfel de expoziții provoacă simțul comun, presupune un sever exercițiu al

Pseudo cronica literara: ALEXANDRU IVASIUC — „Păsările”

De la început aș vrea să-mi mărturisesc lectura (o goană neîntreruptă de peste șase ceasuri prin carte) întîrziată voit. La apariție, „Păsările” fuseseră un „eveniment literar” monopolizînd critica și beneficiind de zgomotoasă lansare în presă. (Prilej pentru un posedat al cărții, precum mă știu a fi, de a-și amîna plăcerea descoperirii unei cărți în lectură, prilej de a lăsa uitarea să-și culce valorile pe se hermenetică încercare de cuprindere întreprinsă de critică). Aceste rînduri — gînduri se vor o rodie pentru cei mai încăpățînați decît mine intruîntîrziere, un indemn de a privi zborul adînc al „Păsărilor”.

Ivasiuc ne propune de la început o descriere: desen meseteșugit, linie umbră într-o aură de taină, ne sugerează atmosfera zborului.

Zbor la care se vor înălța, păsările, zbor în care acestea se pot pierde...

Mai mult, Ivasiuc ne introduce în Puterea zborului, căci cartea sa în ultimă instanță gravitează în jurul Puterii: concept și act...

A Puterii pe coordonată socială, a Istoriei și necesității implicite Legii dar și o avîntare a Puterii în adîncul individual, a investirii și slăpinții sale de către acesta.

Și încă, intersecția lor gravă, esențială, cu implicații uneri tragice.

Arhitectura romanului e cucerită printr-o adîncire spațială a diferitelor fațete, ritmînd existența eroilor în jurul celor doi poli amîntîți mai sus.

O succesiune neliniară de plane, o vibrație prelung dureroasă a Amintirii, un salt al Memoriei peste trăitul imediat.

Adîncirea în trecut, în actele și gîndurile petrecute deja spre găsirea unei motivații interioare și o activare a acestei acțiuni prin fapte sau gînduri actuale...

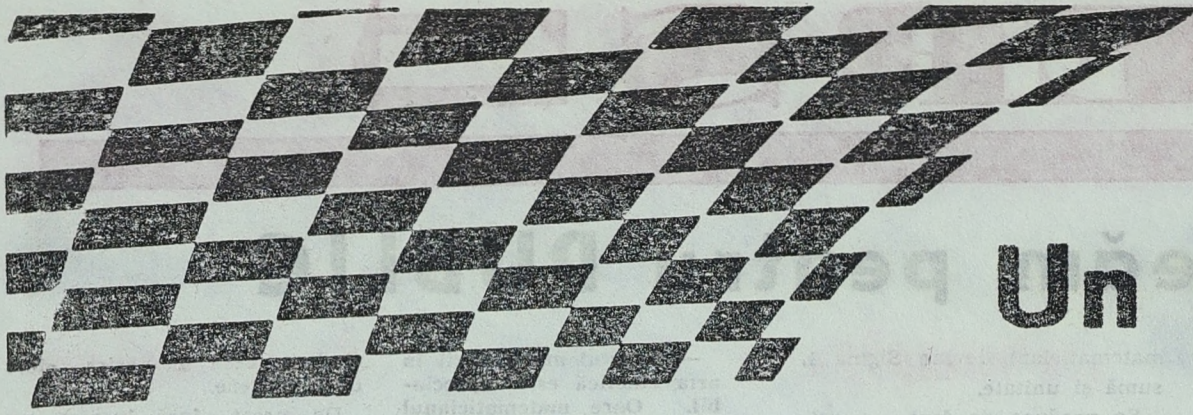
Cartea prelungeste detaliile unei absențe, a neangajării la esență, printr-o paradoxală umbră a prezenței pasive și necuprinse sub semnul înțelegerii.

Autorul nu aduce la viață niște scheme — abstracte ci niște oameni vii, completîndu-se și prefigurîndu-și fizionomiile.

O galerie de portrete purtînd intuiții adînci despre relație și fondul uman, prinse în zborul înflorat, grav, petrecut o singură dată în timp, al vieții omului în Revoluție.

„Păsările” sîntem noi (și sint gîndurile noastre) cutremurați de adîncirea în oglînda înțelegerii ca într-un popas al arripilor larg deschise între ceruri...

C. NOVĂCESCU electrotehnică V

Povestire științifico-fantastică

de NICOLAE GHERMAN

Un pumn de cenușă

Printre roiturile de asteroizi aluneca neauzit o aeronavă superfotonică. Valuri reci de lumină o învăluiau într-un nimb diafan cu reflexe jade. De câteva ore, după orarul timpului propriu, nava intrase în sistemul solar.

În scaunul de comandă stătea împietrit un singur om. Celelalte scaune erau goale. Cabinele erau pustii și peste tot se așternuseră fricile fine de praf. Numai ochii magici ai robotului de comandă, care clipeau calm și regulat, dădeau încă senzația de viață.

Deodată astronautul se mișcă. Intinse încet mina și stinse holograma care reflecta imaginea hăului ceresc. Apoi închise ochii ca și cum ar fi vrut să oarmă. Omul era tânăr și viguros. Doar chipul îi era umbrat de o tristețe cămă care-l înnobila trăsăturile virile.

Era singur de patru ani și singurătatea aceasta îl copleșea. Totul a fost atât de stupid și de neverosimil. Toți ceilalți au ramas acolo pentru totdeauna. Numai el a avut o șansă la un milion să scape... și a scăpat. Asta nu e nici măcar noroc. Li era groază să se mai gindească la cele ce s-au petrecut acolo. Numai banda metalică a jurnalului de bord, marmoră insensibilă și fidelă, a înregistrat tot ce s-a întâmplat. Oamenii o vor asculta și vor ști să nu mai greșescă altădată.

Astronautul conectă butonul magnetofonului și banda începu să se deruleze, pentru nu știu a cîta oară. De cînd o tot asculta ajunsese s-o știe pe de rost. Vocea impersonală a robotului cronocar suna straniu și dușmănos parcă. N-a reușit și nici nu va reuși vreodată să se obișnuiască cu ea. Jurnalul de bord începea așa:

„În anul 2... de pe planeta Terra din sistemul stelei Soare a pornit după doi ani de pregătire prima aeronavă cu viteză superfotonică în temerara expediție spre Proxima Centauri, cea mai apropiată stea, aflată la o distanță de 4,3 ani-lumină.

Scopul expediției este verificarea

practică a teoriei curbării gravitaționale a spațiului. Se știe că mariile concentrații de masă fac ca spațiul în Univers să se curbeze. Lumina nu se mai propagă nici ea în linie dreaptă, ci după curba spațiului. Acest lucru nu se poate verifica prin metode clasice, curbura fiind neglijabilă pentru distanțe mici, de ordinul diametrului sistemului planetar dar devine importantă pentru distanțe cum e aceea pînă la cea mai apropiată stea.

Un grup de savanți de la Centrul... (se auziră câteva picături ușoare, banda fiind ștearsă)... că dacă teoria este adevărată, ar rezulta că distanța între două stele în linie dreaptă e mai mică decît cea calculată cu ajutorul luminii. Astronauții vor avea impresia că nava se deplasează după o curbă. În prima perioadă a drumului depărtîndu-se parcă de stea iar în a doua apropiîndu-se

Echipajul astronavei este format...

Opri brusc derularea benzii. Amintirea numelor lor îl durea. Au plecat toți veseli și plini de speranță. Cît de fericiți au fost cînd ajunseseră acolo cu un avans de trei luni față de timpul calculat după lumină. Ipoteza a fost verificată.

Dar acum se întorcea singur și copleșit de disperare. Singurătatea a devenit pentru el un calvar. Cu pămîntul nu reușea să comunice, pentru că la viteza cu care zbura nu putea capta nici o undă. Arareori reușea să se elibereze de angoasa singurătății și asta mai ales cînd se gîndea la cei de pe Pămînt. Aștepta tot mai nerăbdător clipa în care va atinge din nou Pămîntul drag și va îmbrățișa acele ființe minunate care se numesc oameni. Știa că nu vor mai fi cei pe care i-a lăsat el la plecarea, dar vor fi tot oameni. Se gîndea cu nostalgie la defectele lor care odă, demult, îl supărau, dar lipsa lor l-a determinat să iubească la ei totul de-a valma, esența lor umană. Îi era un dor nebun de pămînt, cum niciodată n-a crezut că-i va fi. Voia cu ardoare

să tragă nesașos, cu nările fremătînd de plăcere, mirosul înepător al brazilor și parfumul delicat al erinilor. Toate erau niște senzații uitate deja în genurile subconștientului său. Îi venea să alege prin pădurea luminată de jerbele culorilor de toamnă, să innoate în valurile înspumate ale mării, să zboare cu schiurile pe deasupra apei cu vîntul zburătăcînd prin păr și apoi, obosit, să adoarmă sub razele uitate ale soarelui în finul proaspăt cosit.

Dar cel mai mult dorea să vadă oameni, să le vorbească, să le audă glasul cald, nu ca al robotului care îl scotea deja din fire.

Acum însă nu mai avea mult de așteptat. Privea acele ceasului atomic. I se părea că timpul s-a oprit, atât de încet mișcau. Parcă toți anii de așteptare și-au concentrat durerea și nerăbdarea în ora care mai era pînă la aterizare.

Astronautul aprinse din nou holograma. În dreapta Soarelui se zărea, mare și atît de cunoscut, Pămîntul. Se gîndi cu fior la elipsa în care va înghețea în rit solemn și va săruta cu buzele arse de alți sori pămîntul scump al Terrei.

Robotul de comandă începu să frîneze zborul navei. Viteza era încă superfotonică. În curînd va atinge viteza luminii. O tremurătură ușoară, și nava intră în timpul normal al Galaxiei. Astronautul simți în momentul acela un șoc puternic în tot corpul. O durere ascuțită și continuă începu să-l apese pe temple și în piept. Brațele și picioarele îl dureau îngrozitor. Puse la început totul pe seama dezobșnuinței cu viteza subfotonică. Spera să-i treacă repede, dar durerea de la temple deveni insuportabilă și se extinse apoi pe tot encefalul. Ceva nu era în ordine. Conectă aparatele de măsură biometrice. Beculețele roșii, care pîlpiau parcă inebunite, indicau o stare de boală generală neobișnuit de gravă. Cu sfortări uriașe conștient și înregistratoarele. Ochii îi ardeau în orbite. Nu mai

știa ce să facă. În program nu fusese prevăzută asta. Membrele erau așa de grele de parcă i-au fost umplute cu mercur. Indicatoarele atinseră limitele minime posibile vieții. În metabolismul lui se produceau perturbări grave și ireversibile. Pielea se îngălbeni. Apoi începu să facă riduri, mai întii abia vizibile, apoi tot mai adînci. Vrînd să-și umezească buzele uscate, atinse cu limba dinții. Aproape toți se clătinau. Cînd apăsa mai tare, cițiva îi căzură, dar nu singera. Pipăi cu virful limbii alevoarele. Erau deja, vindecate, parcă.

Se privi în oglinda pereților metalici ai cabinei. Părul, pînă atunci negru, în câteva minute albișe Fața ei era brazdată de riduri adînci, iar sub ochi îi apăruseră cearcane puhave de oboesală și bătrînețe. Se trase îngrozit înapoi. Nu-i venea să creadă că bătrînul girbovit care-l privea din oglindă era chiar el. Vru să se ridice din scaun, dar nu mai avu puterea s-o facă. Își palpă cu gesturi încete fața. Nu mai simțea nimic, nu-l mai chinuia nici o durere. Aparatele indicau pierdere sensibilă. Abia mai respira, iar pulsul îi era pîlpitor ca o lumină cu câteva clipe înainte de a se stînge. Avea momentele de luciditate dinaintea sfîrșitului.

Deodată, ca luminat de un gînd plăcut, se calmă. Începea să înțeleagă ce se întîmpla cu el. Timpul îi ajunsese din urmă și în câteva minute îi smulgea toată tinerețea care i se păstrase atîta vreme cît nava a avut

viteză superfotonică. Pe Pămînt trecuse un timp enorm de cînd plecase și acum toți acei ani, de care reușise să fugă, năvăleau deodată asupra lui, prăbușîndu-l sub greutatea lor. Era acum un bătrîn cu vîrstă matusalemică.

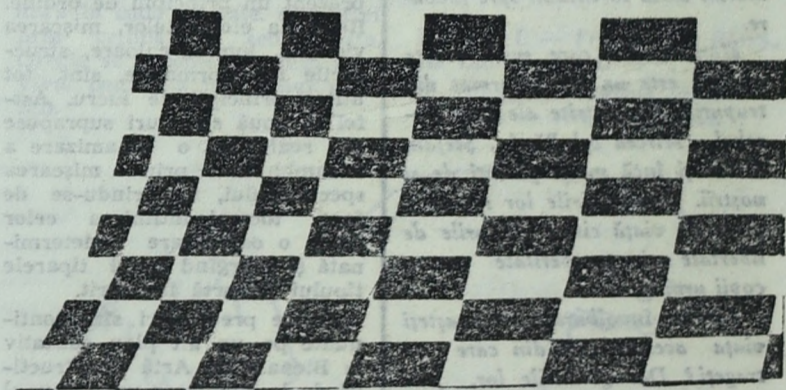
Astronava se apropia vertiginos de Terra. Atracția gravitațională de care se dezobșnuise în timpul zborului începu să-l apese. Simțea că în curînd va muri, dar crețerul îi era încă foarte lucid. Oamenii trebuiau să știe ce se întîmplă dacă treci dincolo de zidul luminii. Luă microfonul și cu glasul stîns spuse tot ce i s-a întîmplat pentru ca nimeni să nu mai cadă jertfă timpului.

Ridică eu greu picioarele. Printre nori se zăreau continente și albastrele oceane. Pămîntul era acum atît de aproape de el și totuși atît de departe.

Acele indicatoarelor biometrice se opriră cu o ultimă tresărire la zero. Banda de magnetofon continua să se învîrtă în gol, înregistrînd zgomotul straniu al navei pustii.

Astronava ateriză lin pe o cîmpie verde, fremătînd de viață sub ploaia caldă de mai. Ușa navei se deschise încet, dar nu coborî nimeni. Pe scaunul de comandă era presărat un pumn de cenușă, dar intră vîntul și-o spulberă peste pămînt. Picăturile de ploaie o amestecară cu huma neagră a cîmpului.

NICOLAE GHERMAN

O.Z.N. - uri — un mare semn de întrebare

O.Z.N.-urile, acest subiect sinuos, ce a constituit și constituie tematica înfruntărilor dintre fantezie și știință, s-a bucurat și se bucură actualmente de interesul general al opiniei publice mondiale.

Numeroase publicații de mare tiraj de pe întreg mapamondul și-au făcut mai mult sau mai puțin o adevărată profesie de credință din această tematică.

A fost dat publicației un adevărat noian, de date, relatări și chiar interpretări a fenomenului, de către personalități științifice a căror competență nu poate fi pusă la îndoială. Impresionează deosebi numărul mare de volume dedicate acestor „misterioși vizitatori” ai atmosferei terestre, dintre care mai cunoscute cititorilor din România sînt cartea ziaris-

tului american Frank Edward „Farfuriile Zburătoare — o chestiune serioasă” sau lucrarea cu profil ozenistic a scriitorilor români Ion Hobana și Weverbergh Iulian intitulată intitulată „O.Z.N. o sfidare pentru rațiunea umană”. Sînt integrate în aceste lucrări, fotografii ale diferiteor urme lăuate de O.Z.N.-uri în urma aterizării pe pămînt, relatări în toate detaliile necesare a sute de martori oculari și multiple comentarii a oamenilor de știință ce se ocupă cu studiul evoluției acestui fenomen.

La un moment dat, chiar aceste comentarii și interpretări, purtînd semnătura acestor personalități științifice, se bucură de un interes deosebit al opiniei publice, mai mult, poate, decît informațiile cu privire la aparițiile spontane și stupe-

ficante ale farfuriilor zburătoare.

Existența sau neexistența acestor aeronave, originea lor terestră sau extraterestră constituie în primă instanță, uvertura oricărei lucrări de specialitate. Din păcate însă, un răspuns cu totul exact nu stă în posibilitatea niciunui for ozenistic.

Făcînd o incursiune în istoria acestor „mistere ale aerului”, vom constata nu cu puțină uimire, că primele apariții ale O.Z.N.-urilor aparțin preistoriei, după cum ne informează cunoscutul ozenolog francez Aimé Michel. În studiul său intitulat „O.Z.N.-uri în paleolitic” sînt prezentate câteva din silutelele înczate pe pereții unor peșteri din epoca de piatră. În urma unei cercetări asidue asupra acestor relieve atît de vechi, ozenologul

conchide: „Autenticitatea lor este incontestabilă. Dacă aceste lucrări de artă nu înfățișează nimic, atunci e necesar să ni se explice de ce artiștii, atît de preocupați de o redare realistă în toate celelalte cazuri au hotărît pentru fanteziile lor noafigurative să-și imagineze cu o uimitoare exactitate, aceste forme a căror inexistență a fost demonstrată cu 15.000 sau 20.000 de ani mai tîrziu în „Raportul Condon”.

Să fie existat încă din vremuri atît de îndepărtate, relații ale pămîntenilor cu reprezentanți ai unei societăți raționale superioare, aparținînd unei lumi exterioare? Putem admite deci existența unei civilizații mai evoluate decît a pămîntenilor, situată în largă imensitate a universului?

Iată deci o nouă nebuloasă ce trebuie spulberată.

Multe dovezi ne vor da un răspuns favorabil, ca de pildă istorisirea cuprinsă în Papirusul Tulli” aparținînd Egiptului antic al lui Tutmes al III-lea, sau puțin obișnuita monedă găsită în Siria datînd din timpul scurtei domnii a împăratului roman Publius Elvirus Pertinase (anul 193). Moneda are imprimat pe ea un glob cu patru prelungiri bizare. La o privire sumară, moneda pare să nu prezinte nimic deosebit, iar imprimatul nu ar înfățișa altceva decît soarele. Recurgînd însă la o cercetare mai conștiințioasă, ne intrigă poziția asimetrică a razelor, iar reproducerea ne va părea foarte asemănătoare u-nuia dintre „primii sputnicii cu antenele desfăcute”.

DOREL MARIAN

(Continuare în numărul viitor)

micro(n) divertisment

Din istoria criptografiei:

RIVALUL LUI SHAKESPEARE

Lord cancelar în timpul reginei Elisabeta I a Angliei, Francis Bacon (1561-1626) a rămas cunoscut în istoria culturii ca autor a numeroase lucrări filozofice, aceluși fragmente ale unei vaste enciclopedii a cunoștințelor umane și bazate pe o clasificare metodică și pe controlul experimental. În același timp însă, Bacon este subiectul unei vechi dispute, inițiată, continuată și reluată la diferite intervale de cei care văd într-însul pe veritabilul autor al operelor lui Shakespeare.

În această controversă, limbajul cifrat joacă un rol de seamă. Bacon era într-adevăr un criptograf priceput și inventase un cifru care purta numele de alfabetul bilateral, deoarece numai două litere — A și B —, utilizate în cele mai variate combinații, reprezentau întreg alfabetul. De exemplu:

A = aaaaa
B = aaaab
C = aaaba
I J = abaaa
K = ababa
R = baaaa
S = baaab
T = baaba

Firește, un astfel de sistem era destul de complicat, necesitând timp mult pentru „traducere”. În plus, oricine ar fi

citit câteva rânduri de genul celui de mai sus și-ar fi dat seama imediat că are de-a face cu un cifru, defect esențial pentru un limbaj criptografic. Insuși Bacon recomandă ca cifrurile să fie ușor de scris și de citit, imposibil de „tradus” de către neinițiat și, mai ales, să nu bată la ochi.

În orice caz, în cadrul controversei referitoare la Shakespeare, susținătorii lordului cancelar-filozof și-au căutat argumentele în diferite mesaje cifrate. Astfel, doctorul Robert Dale Owen, din statul Wisconsin S.U.A., afirma, pe la sfârșitul secolului trecut, că Bacon lăsa patru mesaje prin care declara, în fața posterității că el a scris „Hamlet” și „Doi tineri din Verona”. Secretara lui Owen, Elisabeth Gallup, a mers însă și mai departe susținând că Bacon era nu numai fiul natural al Elisabetei I, ci și adevăratul autor al tuturor lucrărilor atribuite lui Shakespeare, Marlowe, Greene, Peele și altor scriitori ai epocii.

Tot un american, colonelul George Fabyan, excelent criptograf a studiat lespezea de pe mormintul lui Shakespeare de la Stratford-upon-Avon.

Inscripția actuală datează din 1831, dar Fabyan s-a oprit asupra copiilor existente ale inscripției originale. Într-o traducere liberă, ea glăsuiește: „Prietene, în numele lui Isus te

rog ca nu cumva să stîrnești țărîna aflată aici. Binecuvîntat fie acel care respectă lespezile și blestemat cel ce-mi atinge osemintele”.

Folosindu-se de faptul că inscripția originală cuprindea litere mari, litere mici și litere comprimate (pentru a forma articolul hotărît the), Fabyan a afirmat că piatra de mormînt, gravată într-un așa-numit cifru trifid, demonstrează că Shakespeare este un pseudonim al lui Bacon.

Dar pînă astăzi singura criptogramă lăsată în mod cert de acesta este conținută în aforismul SILENCE IS THE VIRTUE OF FOOLS (tăcerea este virtutea proștilor). Filozoful-criptograf a utilizat două genuri de litere pentru scrierea acestei propozițiuni:

SILENCE IS THE VIRTUE OF FOOLS.

Pentru a descifra mesajul, el trebuie împărțit în grupe de câte cinci litere:

SILENCEISTHEVIR TUEOF FOOLS.

Dedesubtul fiecărei litere tipărite în aldine se pune un B, iar dedesubtul celorlalte cîte un A:

SILENCEISTHEVIR TUEOF FOOLS

AAAAB AAAAA AAABA ABBAB ABBAA.

Adică, conform alfabetului bilateral:

B A C O N

Fotograful-artist; EDWARD HARTWIG

Fotograful artist polonez, fără îndoiială artist, ne propune o realitate-metaforă, o realitate răsfruntă în oglinzile profunde ale minții, alungă din tiparele ei obișnuite și prelungite în tărîmul artei.

Cele cîteva zeci de lucrări expuse sînt un șoc puternic prin ele însele.

Fragmente de viață, peisaje, oameni, prinse într-un șoc incredibil cu gîndul, făcînd dovada posibilității unei existențe poetice.

Căci desigur starea deschisă în clipă, starea re-dată, nu poate fi decît poetică.

Existență poetică trăită, invitînd la trăire.

O cunoștință a privirii peste lucruri și oameni, mai mult chiar, aș zice o obsesie a primirii luminii în ochi, a primirii lumii în suflet sub chipul fluidului.

Lucrurile se organizează ascuns sub semnul apelor.

Imaginea fuge trădînd valul, ascunzîndu-l, spîlîndu-l în ival.

Apele ducînd spre departe mirarea și căutările noastre.

Pînă și corpul omenesc devine apă.

Nudurile expuse sînt fluide luminoase în încremenirea materiei, sînt femei-forme.

Dansul se reîntoarce în ritual prin ciclul „Romeo și Julieta”.

Păsările sînt glasuri ale vîzduhului odihnind arar prin porturi.

Lar pietrele și copacii își sting chipurile hieratice sub apele privirii.

Fără-îndoială, fotograful polonez e un artist. Lucrările sale sînt aburite într-o lacrimă!

C. NOVACESCU

SILENCE IS THE VIRTUE OF FOOLS

...Timișoara a fost primul oraș european iluminat electric. Anul 1844.

...O navă cosmică care ar avea ca țintă planeta Pluton — granița sistemului solar ar trebui să fie lansată la plecarea cu viteza de 16,3 km/s. Ea străbate ruta de aproape 6 miliarde km în 45 ani și 149 zile! (Nu se eliberează încă foi de drum dus-intors).

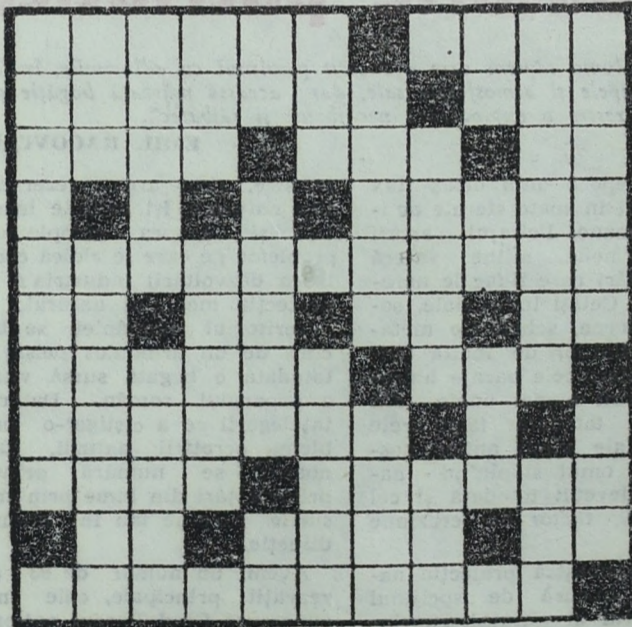
...Newton avea două pisici. Una mai mare, cealaltă mai mică. Dimineață de dimineață cele două feline îi deranjau pe stăpînul casei cerîndu-și drepturile la viață. Spre a curma această situație marele savant făcu în ușa ce dădea spre curte, două găuri, una mai mică, cealaltă mai mare. După cîteva zile servitorul îi spuse maestrului după o introducere poli-ticoasă, următoarele cuvinte:

— Sir, nu era ne-c-sară decît o singură gaură, cea mare. (La care Newton nu mai adăugă nimic).

(!!!).

E. VESA

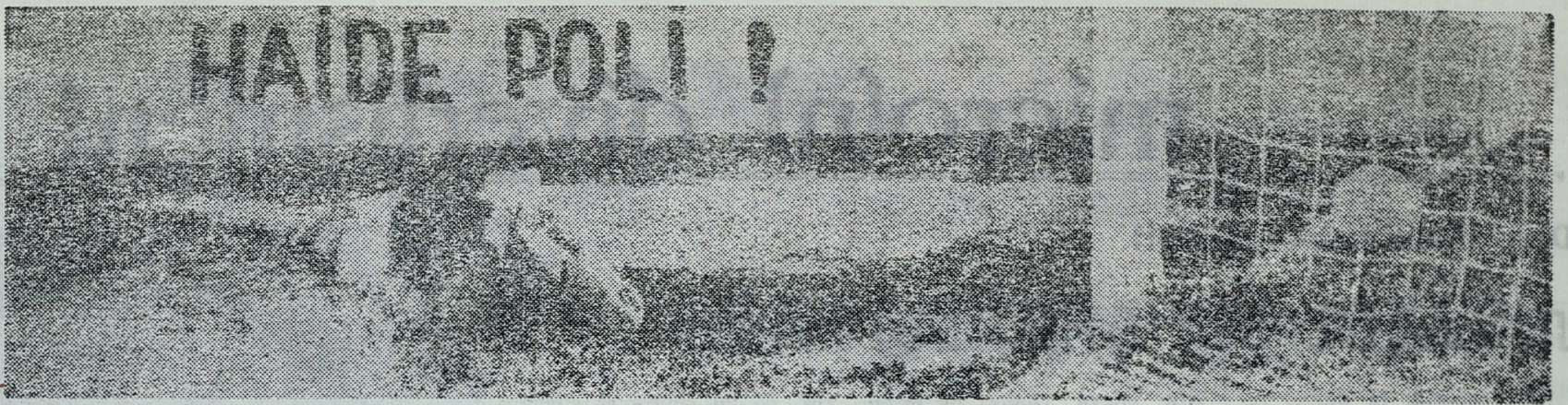
Pe drumuri de munte

ORIZONTAL: 1) Face separatism montan fără voie — Cabană cu p-c-oare. 2) Munții de aur — Intre munți (pl.). 3) Stă toată ziua în apă — Monedă romană — Simbolul stîbului. 4) Corespunzător unei zone. 5) Un munte cu... mare interes turistic (2 cuv.). 6) Incepe urcușul — În sus — La poalele Retezatului — Sînt... în Bistrița. 7) Afluent al Siretului care izvoarăște din Munții Vrancei — Așezare rurală. 8) Cercul de foc al pămîntului. 9) Adîncitură în scoarță — Important centru extractiv din Valea Jiului. 10) Net — Vulcan scilian activ, cel mai înalt din Europa (3.330 m) — Zar la table. 11) Culme deuloasă în Subcarpații moldovenești.

VERTICAL: 1) Munți și ținut din nordul țării. 2) Sfarmă-pi-ră — Oraș mînter în apropiere de Petroșeni. 3) Masiv nordic bogat în aur și argint — Un deal... care trece de 800 m. 4) Intrare și ieșire — Vuiet, bubuit. 5) Notă muzicală — Ca munții Măcinului (sing.) — Pere. 6) Lac vulcanic lângă Tuznad — Virfuri de munte (fig.). 7) Munți situați în partea de sud-est a masivului Făgăraș — Culme a muntelui Buliga din Gorj. 8) Rîu transilvănean care separă Munții Apuseni de Carpații Orientali și se varsă-n Tisa — Tulpină cerealică. 9) Ovidiu cel m-c — Pofțim — Virfuri ascuțite. 10) Punct cardinal care imprimă numele unui lanț carpatic de pe teri oriul țării noastre — Cușina albă a piscurilor. 11) Virf în munții cu același nume din Carpații Orientali (1.842 m) — Un munte nu prea...

T. M.

TREBUIE!

— Ce mult discutată în culise, această echipă, ce problemă ascunsă după un mare semn de întrebare și totuși am găsit o sală plină... de scaune goale. Ce puțini mai rămăseseră din cei care altădată strigau cu atita suflét: „Haide Poli mai vioi, că studenții sint cu voi”.

Ace era locul unor dezbateri, aici era locul unor reflecții, aici trebuie să încercăm împreună să vedem cum oprim acele timpului in loc, ch'ar dacă ele au ajuns în ceasul al 12-lea, dar fără însă să stîrnească bătălie gongului.

Cu acest prilej cei care au luat cuvîntul tov. prof. dr. ing. Ioan De Sabata, prorectorul I.P.T., președintele secției de fotbal Politehnica, Toma Jurcă, antrenorul principal, membrii ai secției de fotbal, jucătorii Mafa, Surdan, supporterii au încercat să explice simptomele acestei situații, neașteptat de îngrijorătoare, ținînd cont că înainte de începerea campionatului cuvîntul de ordine la Politehnica era promovarea în divizia A.

Ce bine ar fi de s-ar reuși să se schimbe macazul acestui drum a cărui sfîrșit ar fi atît de trist.

Tot drumul a fost un calvar. Urmăriți de mura neagră a ghinionului s-a recurs la 12 formații în 13 etape, au survenit

rînd pe rînd accidentări stupide, unele abateri de disciplinare (Scheep, Kun I și Copăceanu care au abandonat și școala).

În sinul echipei e ceva veșted, lipsește o coeziune, lipsește o apropiere sufletească... aici se aruncă o umbră de vină pe felul cum sint înconjurați și susținuți de studenți, dar oare voi colegi fotbaliști uitați de cîte ori se ploca dimineața de la cantină cu tîlângi și pancarde?? Uitați cîte suflète se-norc triste de fiecare dată de la meci?? și toate poate, le-am uita dar dați-ne un dram de speranțe.

M-a surprins profesorul Mafa. El găsește necesar să se facă o diferențiere a jucătorilor privind cantitatea de antrenament. La ce criterii ar merge pentru selecționare? Greu de găsit sau poate s-a gîndit că există deja unii... hai să-i numesc vedete, deși nu vreau să-i poreclesc, care probabil, se gîndesc că decît să meargă înainte e mai comod să-i aștepte pe cei din urmă. Eventual mai comod pentru ei, dar ia priviți în jur, nu vă acuză nimeni?! Eu cred că da.

Ce bine însă că sint și unii mai inimoși. Studentul Leu Trandafir de la Mecanica agricolă e plin de entuziasm. Va duce la Reșița 10.000 studenți și Poli va cîștiga, va TRE-BU-I să cîștige, va purta barbă și-și va tăia părul dacă Poli nu intră în A. Simpatice, mult suflét și multă dăruire. Din acest trebuie spus atît de apăsător și trebuie să ia fiecare jucător, dar să sperăm că au făcut-o și să le mai urăm și noi, mult succes!! Să le mai aducem aminte de Chinezul și Ripensia (echipe) sau de Dobay, Cotorman, Bîndea sau de I. Dudas care scrie recent cartea „Timșoara, leagănul fotbalului românesc”. Toate acestea spun c-am fost obișnuiți cu mai mult.

Deci aș concludiona, o ședință cu un destul de modest spirit critic, destul pentru a avea impresia că nimeni nu e de vină. Probabil atunci o fi doar soarta. S-o rugăm atunci pe ea să ne ajute dar ce păcat că va rămîne ca de piatră ch'ar de-ar fi s-o implorăm.

Deci totuși cheia e la noi. Să-ri cîndem ușa însueșului și s-o deschidem pe cea vecină. Haideți fraților!!!! TREBUIE.

ARON CALIN

Ocrotirea naturii, datorie patriotică

„...Homo sapiens care a cucerit pămîntul cu adîncurile, înălțimile, apele și atmosferele sale, dar această măreață bogăție și singură zestre o exploatează nechibzuit și sălbatic”.

EMIL RACOVITA

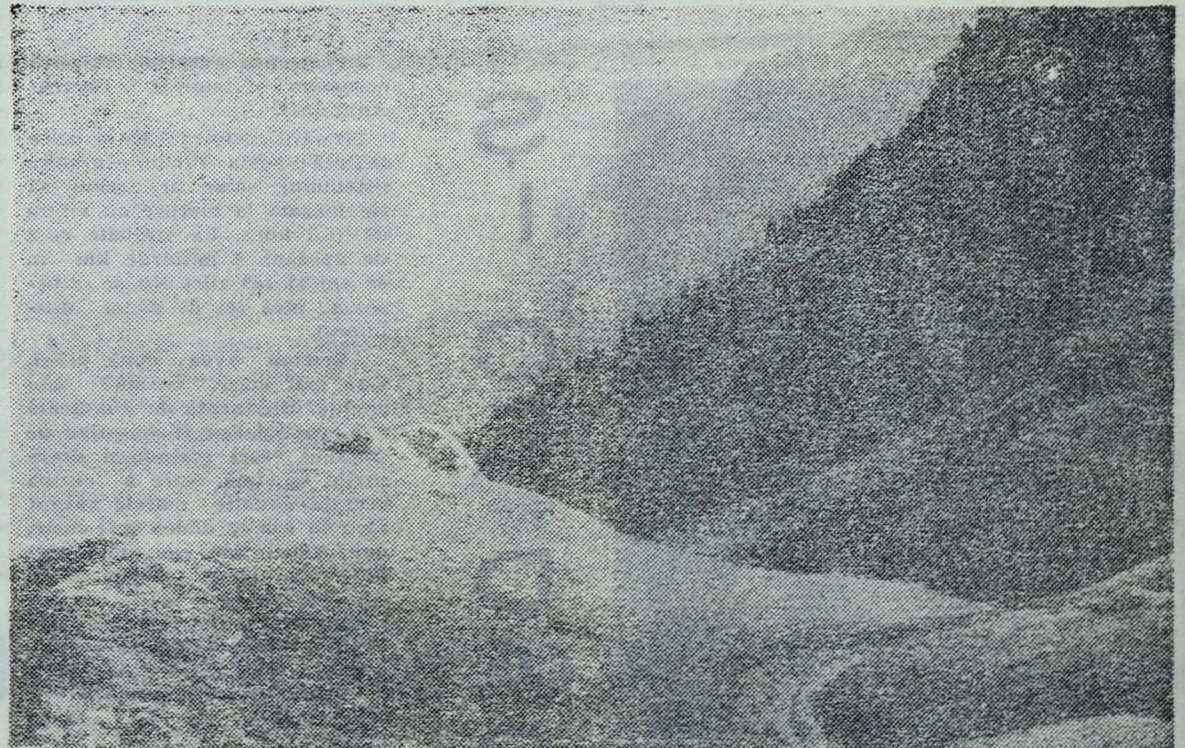
Trăim epoca unui uriaș flux al tehnicii în toate sferele activității umane. Peisajul astăzi familiar nouă, miine suferă transformări care îl fac de nerecunoscut. Cetăți industriale, șosele moderne, scheletele metalice ale liniilor de înaltă tensiune, puternicele baraje hidrotehnice sint numai unele din noile și totodată familiare tablouri ale vieții anilor noștri. Însă omul stăpînînd natura, a devenit totodată și cel mai activ factor de eroziune al ei.

În țara noastră protecția naturii se bucură de sprijinul multilateral al statului, cuprinzînd diversele aspecte ale problemei, atît în ceea ce privește conservarea ei cît și educarea cetățenilor. În cadrul Academiei își desfășoară activitatea Comisia Monumentelor Naturii, care pe lîngă acțiunile de cercetare a florei, vegetației și faunei specifice țării

noastre, protejarea rezervațiilor naturale. Își extinde lucrările și asupra complexelor probleme pe care le ridică corelarea dezvoltării industriale cu protecția mediului natural.

Teritoriul României se bucură de un armonios peisaj și totodată o bogată sursă vitală a poporului român. Datorită înțelegerii ce a cîștigat-o problema ocrotirii naturii, țara noastră se numără printre primele țări din lume prin măsurile care se iau în această direcție.

Avem un număr de 93 rezervații principale, cele mai cunoscute fiind Parcul național Retezat, Delta Dunării, Piatra Craiului, Ghețarul de la Scărișoara, iar regiunea noastră Banat adăpostește 6 rezervații ornitologice de la Satchinez punctul fosilifer de la Soceni, peștera de la Comarnic, rezervația Beușnița, Valea Mare și Cazanele Dunării. Anul acesta

s-a definitivat proiectul Parcului național Apuseni, care urmează să fie aprobat de Marea Adunare Națională. Conceptul de „amenajare a teritoriului” a devenit astăzi la noi o preocupare a organelor de stat, care trebuie să se bucure de toată adeviziunea și sprijinul necesar.

Ținerețul nostru prin caracterul său generos este în primul rînd chemat să contribuie din plin la aceste acțiuni, care îmbrățișează forme diverse: conservarea rezervațiilor naturale actuale, depistarea și înlăturarea surselor de poluare, amenajarea unor noi rezervații și munca de propagandă și educație. Studenții institutului nostru au participat cu mult entuziasm începînd cu anul 1969, la amenajarea unor masive montane. Aceste acțiuni le dorim să fie continuate și extinse în viitor. Numai o opinie de masă poate să învingă inerția unor conducători ale oficiilor județene de turism, care încă nu au înțeles faptul că unde se rupe o floare, răsare o piatră.

„Mediul nostru natural trebuie păstrat și ocrotit nu numai pentru faptul că el asigură o dezvoltare armonioasă a omenirii, pentru că el reprezintă însuși soarele, vîntul, apa, vegetația și animalele, atît de necesare vieții, ci și pentru că el este frumos. Va putea oare omul să stăpînească evoluția tehnică să o armonizeze cu ocrotirea naturii, cu frumusețile acestora, care dau farmecul vieții? (Jean Dorst)”.

Pentru ca acțiunile noastre să fie mai bine finalizate și să cuprindă un număr cît mai mare de studenți, propun înființarea unui „cerc de protecția naturii”, care să coordoneze această activitate.

Așteptăm propunerile dv.

dr. ing. GII ATANASIU

Colegiul
de
redacție

Redactor șef: DAN DUBINĂ.

Redactor șef adjunct: NICOLAE GHERMAN.

Secretar de redacție: GHEORGHE VADUVA

Membrii: POPA RADU, NOVACESCU CONSTANTIN, VESA EUGEN, SEPI GRATIAN, IOVIN MICHAEL PALL SANISLAV, GRUIA LUCIAN, COTARCA LIVIUS, COJOCARU DAN, MARIAN DOREL, BOTOROAGA MARIA, RUS VALENTIN.

Grafica: HURDUC VIOREL și POPA CALIN.

Fotoreporteri: DINCULESCU DAN și TEODOSE GHEORGHE.